

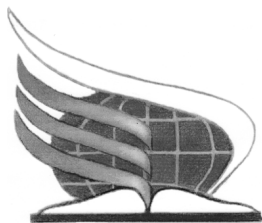
ВЕСТНИКЪТ на Реформацията

Година LXXXVI

Брой 4/2010

Възвръщане на
първата **ВИ**
любов

Молитвена седмица, 3-12 декември 2010

ВЕСТИТЕЛ

на Реформацията

4/2010

В това издание:

- 4** Симптоми на изгубена любов
Главният Лекар е поставил една духовна диагноза.
- 8** Възвръщане на първата ви любов
Нашата любов към Бога се изявява чрез любовта към другите.
- 12** Лаодикийска с любов
Вестта за днес тясно хармонизира с вестта за Ефеската църква.
- 16** Разпалване на вашата опитност
Има няколко начина да разпалим отново нашата християнска ревност.
- 20** Запалени за Исус
Господ иска нашите сърца да горят с топлотата на християнската любов.
- 24** Проповядване на вестта: 1000 души за един ден
С подобната на Христос любов църквата ще има сила да раздвижи света.
- 28** Намиране първата ни любов
Накратко: Как можем да намерим онази първа любов, която е била изгубена?

Любовта на Христос е като магнит. Исус заяви: “И когато Аз бъда издигнат от земята, ще привлека всички при Себе Си” (Йоан 12:32). Неговата жертва на Голгота има притегателна сила – тя ни привлича, понеже разкрива огромната слава на Неговата напълно несебелюбива небесно родена любов.

Църквата, като Христово тяло, трябва подобно да действа със същата тази притегателна сила. Да, трагично е, че в тези последни дни любовта на мнозина е въсъчно студена. Така църквата твърде често въсъчност отблъсква вместо да привлича. Разбира се, това не трябва да става в този исторически период! Темата на молитвената седмица за тази година е “Възвръщане на първата ти любов”. Ще се учим от Христовата вест към ранната църква, тъй като има много паралели между тяхното време и нашето. Точно както ранните вярващи получиха изливането на Светия Дух в Ранния дъжд, Христос е готов да ни приготви за едно дори по-обилно изливане в Късния дъжд – всичко това с цел спечелване на други души чрез любов. Но ние трябва да бъдем в състояние да получим тази удивителна привилегия и благословение. Това е, за което са предназначени да допринесат събранията през тази молитвена седмица.

Молим не забравяйте да споделите материала и с изолирани вярващи, насърчавайки ги с вашите молитви и посещение. Нека не забравяме също:

* СЪБОТА, 11 ДЕКЕМВРИ 2010 Е ДЕН ЗА ВСЕОБЩ ПОСТ И МОЛИТВА.

* В НЕДЕЛЯ, 12 ДЕКЕМВРИ ЩЕ БЪДАТ СЪБРАНИ ДАРЕНИЯ ЗА НОВИ МИСИИ.

Надяваме се, че тази молитвена седмица ще бъде благословен благоприятен случай за възвръщане на първата ни любов към Христос и един към друг, в благоуханна хармония със сериозния апел на Този, Който първо ни възлюби!

ВЕСТИТЕЛ

на Реформацията

орган на църквата

АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ
ул. Св. св. Кирил и Методий №74 1000 гр. София

За кореспонденция: ПК 1202 1000 гр София
e-mail: sdarm@abv.bg

Излиза 4 пъти годишно

Редактор: Й. Кънев

В списанието се публикуват статии с библийско-религиозно, нравствено-поучително и здравно съдържание и религиозна информация.

ISBN 1312 - 1219

Съвършеният баланс

Едно нещо, което изпъква във вестта на Христос до ангела на ефеската църква, е един трогателен апел за равностетка.

Бог ревностно желае народът Му да отразява Неговия съвършен характер. Той разчита на нас - Неговите последователи – да Го представяме правилно на един паднал, объркан свят. Този красив любвеобилен характер може подходящо да бъде предаден накратко като съвършен баланс на **праведност и милост**. Божията праведност се открива в способността Му “да е Той праведен и да оправдава този, който вярва в Исус” (Римл. 3:26). В непроникновения Му закон е открита Неговата правда. И Неговата милост се разкрива в това как нежно оправдава покаяния се грешник.

Какво стана с Ефеската църква?

Този въпрос ще бъде засегнат в четивата за молитвената седмица. Като помислим какво е включено в загубата и възвръщането на опитността на “първата любов”, спомняме си за един постоянен проблем: честата склонност на Божия народ в историята да греши чрез наклоняване скалата на равновесието на характера на едната или на другата страна:

1. Да натежава към страната на правдата, така че милостта не се проявява така съвършено, както би трябвало да бъде.

2. Да натежава към страната на милостта, така че Божият морален закон едва се зачита.

Фарисеите в дните на Христос грешаха по отношение първото. Отпадналият протестантизъм днес греши върху втората точка. Нито представя здравата уравновесеност на истинския Божи характер.

В апела на Христос към ранните вярващи, представени чрез Ефес, изглежда, че вярващите са тръгнали съвсем добре, но след това започнали да грешат по отношение на първата точка.

Как е с нас?

Като реформатори, ние също сме ревностни за съвършенството. Разбира се, има една добра причина за това, че Христос наистина е наредил тази генерация да развие един съвършен характер. Накрая, “когато Неговият характер са възпроизведе съвършено в Неговия народ, Той ще дойде, за да ги обяви за Свое притежание.” *XII 34*

Така ние очакваме съвършенство един от друг и се държим един друг отговорни за достигането на тази цел. Това е добро. Но дали не пропускаме твърде често съществена част от картината? Исус пита: “Защо виждаш съчицата в око на брат си, а гредата, която в твоето око не усещаш? (Мат. 7:3). Нашият поглед може да бъде така помрачен, така неуравновесен, че да пропуснем да забележим собствената ни греда, а същевременно енергично да посочваме съчицата на някой друг. Ето защо вестта на Верния Свидетел до ангела на лаодикийската църква е необходима и днес. Последната вест, която ще трябва да бъде занесена на това последно поколение, ще бъде една уравновесена вест. Тя не ще бъде наклонена твърде много на едната страна. “Правдата има сестра близначка, която трябва винаги да стои до страната ѝ. Тя е милост и любов.” *Свободни ръкописи, XXI, 430*

Когато разнасяме по света последните лъчи на благодатната светлина и последната вест на милост, ние всъщност разкриваме любвеобилния характер на Бога. Божиите чада са призвани да изявят Неговата слава. Собственият им живот и характер трябва да свидетелства за онова, което Божията благодат е извършила в тях.

Светлината на Слънцето на правдата трябва да просветне в добри дела – в думи на истина и постъпки на святост.” (*Христови притчи, 261*) Това е славният плод от една опитност на “първата любов”. То е очевидно. Великолепно е. Нека сериозно се стремим към това!

Симптоми на изгубената любов

Компиляция от писанията на Е. Г. Уайт

Но имам това против тебе, че си оставил първата си любов. И тъй спомни си откъде си изпаднал и покай се, и върши първите си дела; и ако не, ще дойда при тебе (скоро) и ще дигна светилника ти от мястото му, ако не се покаеш. (Откр. 2:4,5)

Загубена е пламенността. Първоначалната привързаност към Христос е дълбока, пълна и пламенна. Не трябва с увеличаване на знанието и с получаване на повече светлина тази любов да намалява. Запознавайки се по-добре с нашия Господ, тя трябва да става по-пламенна. Бог вижда, че **липсва сърдечна служба, любов към Исус, искрена и сериозна ревност в Неговото дело...**

Колко много се нуждае Божият народ в това време да размисли върху думите на Величието на небето и внимателно да прегледа пътя, по който са пътували, да видят и разберат къде е направена самата първа стъпка в погрешния път! Липсата на ревност и посвещение, на искрено, сериозно желание да се служи на Божията кауза показва колко са безразлични много изповядващи се за последователи на Христос, колко са лишени от сериозно, сърдечно усилие. Те можеше да отиват от сила към сила, от светлина към още по-голяма светлина. **Можеха да станат силни във вярата, ако продължаваха стъпка по стъпка, мислейки повече за Христос, отколкото за себе си.**

Христос очаква повече отколкото даваме

Господ има право да очаква от Своите вярващи чада повече отколкото Му дават. Всеки един християнин наистина е светлината на света. Християни свързани с Христос. Те отразяват характера на Христос. Било им е поверено голямо съкровище от светлина. Дадени са им били Божиите пророчества и с това са били напълно осигурени за всякакви добри дела. Осигурени са били с всичко, но защо от-

делните членове на църквата са оттегчени от своя Господ?.. Неговата църква, чиито отделни членове напредват, израстват в благодат и в познанието на Исус Христос, е избраната от изкупителната система средство за осветляване и спасяване на света.”
PX, 7.XI.1887

Християни ли сме - христоводни по дух, в слово, в характер или постоянно падаме под изкушенията на неприятеля, безсилни да избегнем неговата примка? Всеки живот е една проповед, говореща или за добро, или за зло. Един истински, благороден живот говори за Христос повече, отколкото и най-силните проповеди.

Една от главните причини, че така малко грешници се спечелват за Христос, е, че така много от Аза се смесва с думите и действията на изповядващите се за Негови последователи. Всекидневният им живот свидетелства против Него. Ето защо не се обръщат грешници. Действията говорят по-силно от думите, а действията на много Христови последователи изявяват Аза, Аза, Аза. Всеки ден Спасителят се наскърбява от тяхното погрешно представяне на Него. С дух, с думи и поведение те казват за Него: “Не познавам Човека”. Проповядваните чрез техния живот проповеди против Него противодействат на влиянието на проповядваните за Него проповеди от амвона.

Спасителят се наскърбява от споровете, от липсата на любов, която се вижда сред народа Му. Той им казва: “Оставили сте първата си любов и ако не се покаете, ако не се смирите като малко дете и потърсите Моето ръководство, ще дойда скоро върху вас и ще преместя светилника ви от мястото му.”

“Оставил си първата си любов.” Това е тайната на липсата на сила в нашите църкви. Ако онези, които са получили такава голяма истина биха живели тази истина, не щяха да имат време да се карат, нямаше да има време да вършат това, което свидетелства: “Не познавам Човека.” РХ, 24.ІІ.1903

По кой път в действителност вървим?

Онези, които са растели в хармония със света в обичаи, в навици, в мисли, не растат в благодатта. Молитвите им стават все по-малко пламенни и смислени. Изглеждат безжизнени, студени и мъртви. Трябва да се покаят. Би трябвало да скърбят в себе си и да се засрамят и смутят пред Бога за липсата си на любов. Трябва да се себеизобличат и смирено да се изповядат пред Бога и се себеосъдят. Трябва да се върнат, да проследят постъпките си и да вършат първите си дела. Трябва отново да се хванат твърдо с вяра, където отиват, да възстановят първата ревност, добросъвестността си, нужната любов към Бога и към Неговата скъпоценна истина. Трябва да се молят така сериозно и да бдят така старателно, както когато светлината на Христовата милостива, опрощаваща любов най-напред докосна душите им. Ако не се извърши това, следва една безмилостна заплаха от страна на Бога: “Ще дойда при тебе (скоро) и ще дигна светилника ти от мястото му...”

Време е да се обърнем

Единственият начин да растем в благодатта, е да вършим с интерес самата работа, която Христос ни е наредил да вършим – **заинтересовано ангажирани с целия обхват на нашите способности да бъдем в помощ и за благословение на онези, които се нуждаят от помощта, която можем да им дадем.** Това е единственият начин, по който можем да растем в благодатта и познанието на Исус Христос. Християни, които постоянно израстват в задълбоченост, в ревност, в пламенност, в любов – такива християни никога не се отмятат. Те все повече се уеднаквяват със Спасителя във всичките Негови планове. Те са участници в божественото естество, като са избегнали покварата, която е в света чрез похотта...

Онези, които настойчиво се държат малко по-близо до света и стават все повече като него в чувства, в планове, в идеи, оставят разстояние между тях и Спасителя. Сатана се е вмъкнал в това пространство и в опитността им се втъкават низки, свет-

ско покварени, егоистични планове.

Обърнете се незабавно към Исус Христос. Откажете се от вашата гордост, от себелюбието си, от егоистичните си желания, от любовта ви към света, които са смърт за духовността. Покайте се незабавно. Не се бавете да решите, да не би да бъде твърде късно. **Издигайте душевните си желания към по-висша сфера на действие с християнска активност. Онези, които вършат това, са единствената класа във вашите църкви, която ще расте.** Те скоро ще достигнат най-висока морална работоспособност и най-ясен духовен усет. Ще имат необикновена сила и твърдост във вярата. Ще знаят как да се молят и да бъдат настойчиви и сериозни в молитвата. Всички, които са дълбоко заинтересовани и ангажирани в спасяването на други, по-вярно изработват спасението на собствената си душа със страх и трепет. Благочестие, което не се проявява в работене с интерес за други, ще се превърне в една усилена форма на фанатизъм и себеизтъкване. Идвайки в контакт с души, за които Христос е умрял, стремейки се да ги доведат до покаяние и проявявайки любов към техните души, те ще излязат от собствения си кръг, така че няма да са ангажирани единствено със собствените си егоистични интереси, нито във временни занимания или в духовни неща. Бог е посочил като наш дълг да не живеем за себе си. Христос не угаждаше на Себе Си.

Времената на липсата на знание за Бога затвори-ха очите, но сега имаме ярката светлина на истината, светеща около всички нас с предупреждения, с порицания, с нарастваща светлост, и ако не отворим очите си да я видим, няма извинение за никого, дори и за най-слабото Божие дете, ако не пръска светлина към света... Всяка стъпка, с която се придвижвате напред по пътя, който Бог е забранил, към собствените ви удоволствия и в греха, е стъпка по-близо до вашето унищожение. Всяко действие на непослушание към Божието Слово ви излага на непоправима загуба. **Всеки момент на безгрижие, на задоволяване личните желания, които сте си осигурили, пренебрегвайки божествените предупреждения и призив на дълга към сериозна работа за Учителя, ви поставя под властта и контрола на княза на тъмнината.** Вашият светилник може в даден момент да бъде преместен от мястото му...

Какъв е моят дълг? Какво да сторя, за да спася душата си и да спася много души от идващата буря на гняв непримесена с милост? Бог иска всяка сила, всяка способност за действие да бъдат вложени във вършене Неговото дело. Таланти, притежания, всичко, което е велико и благородно в човека, Той зове да бъде вложено в Неговото дело. Дългът не допуска никакъв съперник, не влиза в никакъв компромис с каквито и да е противни сили. Най-скъпите приятели и роднини

не трябва да застават между вашия дълг и вашия Бог. **Гласът на дълга е гласът на Бога в нашите души.** Послушанието към Неговите изисквания ни води към живот на лично съгласуване с най-висшия закон в универса – довежда човека в близка връзка с Бога...

Къде стоя аз?

Нека погледнем внимателно и критично към себе си. Не са ли нарушени обетите, в които влязохме при нашето кръщение? Мъртви ли сме за света и живи в Христос? Търсим ли онова, което е горе, където Христос стои отдясно на Бога? Отрязан ли е кабелът, който ни закотвяше към вечната Скала? Носим ли се по течението към гибел? Не ще ли направим усилие да окажем отпор и преминем срещу течението? Нека не се колебаем повече, но активно да използваме греблата. Нека вършим първите си дела, преди да претърпим безнадеждно коработушение.

Наша работа е да знаем особените си падения и грехове, които причиняват тъмнина и духовна слабост и угасиха първата ни любов. Не е ли светското? Не е ли егоизмът? Не е ли себелюбието и самомнителността? Не е ли стремежът да бъда пръв? Не е ли грехът на сладострастието, което действа силно? Не е ли грехът на николаитите, обръщаш Божиата благодат в похотливост? Не е ли злоупотребата с голямата светлина и отделянето от нея, злоупотребата с благоприятните случаи и привилегии, изявявайки самохвално претенции за мъдрост и религиозно знание, докато животът и характерът са в противоречие с това и са неморални? Независимо че ти е било любимо и е било подхранвано, докато е станало силно и властно, направи решителни усилия да победиш, в противен случай ще бъдеш изгубен. Това са онези подхранвани грехове, отвратителни на Бога, които отслабват моралния кураж и ви оставят да избирате да ходите настрана от Бога, докато запазвате една жалка, безсърдечна, външна форма...

Когато спрем да изпълняваме мисията си, когато светилникът отказва да отразява светлината и великите истини за света, предадени ни лично с доверие, не му се предават, тогава светилникът ще бъде преместен.” РХ, 7.VI.1887

Върнете се към първото си преживяване, когато душата ви беше изпълнена с любов към Христос. Увеличете в сърцето си послушанието от вяра, която действа чрез любов и очисти душата. Послушанието към Божия закон прави човеците чисти, святи, неосквернени. “Законът Господен е свършен, възвръща душата” (Псалм 19:7). И този закон се съдържа в двата велики принципа – любов към Бога и любов към човека. “Нова заповед ви давам – каза Христос на учениците Си – да се обичате един друг. Както Аз ви възлюбих, така и вие да се обичате един

друг. По това ще познаят, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си” (Йоан 13:34,35).

О, да можеше да се види между нашия народ едно дълбоко и пълно дело на покаяние и реформация! О, да биха паднали върху Скалата и се разбили! Нека разпънем Аза, та в сърцата ни да израсте силна любов към Христос и един към друг. Нека внесем във всекидневната си опитност наставлението, което се съдържа в 1Коринтяни 13 глава. Азът трябва да се предаде на Бога, за да може да завладее живота, та силна, трайна вяра в истината, която е широка и обширна, да изхвърли от сърцето всяка враждебност, всички дребни различия и да превърне студенината в христоводна любов.

Защо не се обичат вярващите един друг? Невъзможно е да обичате Христос и в същото време да се отнасяте неучтиво един към друг. Невъзможно е да имате Христовата любов в сърцето и в същото време да не проявявате един към друг любов и съчувствие. Колкото е по-дълбока любовта ни към Христос, толкова по-дълбока ще бъде любовта ни един към друг.” РХ, 24.II.1903

Излезте от тъмнината!

Има времена, когато при нещастие и скръб Божиите служители се обезсърчават и падат духом. Те размислят над положението си и сравнявайки състоянието си с успеха на онези, които не мислят и не са загрижени за вечните неща, се чувстват наскърбени. Проявяват дух на обвинение, роптание, недоволство и оплакване от участието си. Изглежда считат, че Бог е особено задължен да ги благославя и да подпомага работите им и бидейки поставени в ситуация на проба, стават непокорни и гледат със завист на грешните, които процъфтяват в неправдата си. Изглежда считат състоянието на грешника по за предпочитане от собственото им. Тези горчиви мисли са внушени в ума от измамника на човечеството. На него му прави удоволствие да събужда недоволство в гърдите на Божиите чада. Той знае, че това им причинява слабост и е източник на обезславяне на техния Бог. Желает да мислим, че напразно служим на Бога и че онези, които са небрежни към изискванията на Небето, са в по-благоприятно положение, отколкото онези, които се стремят да се подчиняват на Божиите заповеди...

Истинският Божи служител ще представи внушенията и изкушенията на Сатана пред престола на благодатта, където в душата ще се влеят мир и послушание...

Когато сме обновени в духа на нашия ум, няма да имаме склонност да мърморим относно участието ни. В сърцата ни постоянно ще извира хваление към Бога. Сериозните отговорности, които Бог е поставил върху нас за спасението на души, ще погълнат

цялото ни сърце и ум и не ще имаме време да говорим за нашите изпитания и жертви...

Сега имаме скъпоценните привилегии за проверка. **Имаме благоприятния случай за работене в най-великата кауза, която винаги е ангажирала вниманието на Божиите слуги. Нека не прахосваме тези ценни моменти в негодуване от участието ни.** Нека хвалим Бога и често да говорим един на друг и на всички, които срещаме, за Неговата удивителна истина.” *Знамения на времето, 3.II.1888*

Съсредоточаване на нашите мисли

Живеем във времето, когато Христос ще приключи ходатайственото Си дело за нас. Всички трябва сега внимателно да изследват сърцата си, за да видят как стоят във вярата. Вместо да се отдават на съмнение и неверие, трябва да се смирят пред Бога, да развият вяра в Неговото Слово и Неговото дело и да работят сериозно за спасението на души. Сега не е време за дребнавости, за разпри и разединение. Там, където съществува това, можем да знаем, че Азът не е мъртъв. Онези, които са приели истината в сърцето си, ще бъдат така изпълнени с радост и благодарност и така ще бъдат погълнати от желанието да споделят с други нейните велики благословения, че ще изгубят от погледа си дребните съмнения и лоши подозрения. **В безкористната си работа за спасението на души те забравят Аза и егоистичните интереси.** Вместо да изпълняват частта на предателя Юда или на Петър, когато се отрече от своя Господ, те сериозно се стремят да следват Христовия пример и да придвижват напред делото, което Той дойде да извърши на земята...

Поглежда сега към човечите, за които пострада и умря, и казва: “Какво повече бих могъл да направя на лозето Ми, което да не съм направил?” Можем ли да желаем да бъдем свободни от изпитания и укори заради истината? Можем ли да гледаме на Него, Когото нашите грехове пронизаха, и да не искаме да споделим Неговото смирение?

Той изпи горчивата чаша с нашите грехове, за да може да поднесе до устните ни чашата на благословието. Издържа кръста, презря срама, за да ни примири с Бога, че който дойде при Него, да може свободно да вземе от водата на живота. Предвид Христовия кръст, можете ли, братя и сестри, да желаете или да очаквате да влезете в Неговото царство по друг начин, без страдание? Имаме да извършим едно дело, което сме пренебрегнали...

Дошло е за нас времето да ускорим крачките си. Трябва да внимаваме да не би егоистичен, алчен дух да ни лиши от Божието благословение. Бог ни зове да дадем средствата си за поддържане на Неговата кауза. Той изисква от нас повече от само едно плащане на десятка. Вестта трябва да напредва. “Про

дайте имота си и давайте милостиня.” Онези, които имат големи стопанства, трябва да започнат да намаляват притежанията си... Време е за онези, които имат много притежания да намалят главното, за да може Божието дело да се разшири в чужди земи. В собствените ни страни също има полета, които все още не са били изцяло проникнати и където истината трябва да бъде прогласена...

Онези, които досега не са чувствали изискванията, които Бог има към тях, трябва сега да започнат да действат. Бог зове всички да извършат една част в заключителното дело за грешниците. Нека се откажем от всяко ненужно украшение, от всяка разточителност, от всяко егоистично задоволяване и нека всички тези малки разходи, тези малки потоци, потекат в Божиата съкровищница. Нека винаги помним какво е направил Исус за нас. Заради нас Той стана беден, та чрез Неговата бедност ние да се обогатим. Нека изпълняваме дълга си вярно и тогава да поверим себе си и всичко, което имаме, в ръцете на Бога...

Ако сте се били заблудили, забравете го и мислете само за великата милост, загриженост и неизразима любов на Исус. Научете се да похвалвате, а не да критикувате. Ако срещнете обида и неправда, не се обезкуражавайте, защото Исус среща същото. Вървете напред, вършете работата си с вяроност. Съхранете в ума си скъпоценните обещания на Божието Слово и поддържайте приятно общение с Него като си ги повтаряте често. Престанете да се дразните, да мърморите, престанете да намирате грешки и създайте мелодия за Бога в сърцето си. Мислете за всичко, за което следва да сте благодарни и се научете да хвалите Бога. “Който принася жертва на хвала, той Ме прославя.”

Ако всичките ни оплаквания, дразнения и негодувания ни бяха представени така, както са записани в докладните книги, каква гледка бихме видели! Колко учудени бихме били да видим и разберем нашите истински мисли и чувства – нещастни, злополучни роптания.

Умолявам ви настойчиво никога не изговаряйте и една дума на недоволство и роптание. Вгъчете във вътъка и основата на вашата опитност златните нишки на благодарността. Размишлявайте върху подобрата страна, където никога не се проливат сълзи, където никога не се преживяват изкушения и изпитания, където не са познати загуби и упреци, където всичко е мир, радост и щастие. Тук въображението ви може да има пълен простор. Тези мисли ще ви направят по-духовно настроени, ще ви изпълват с небесна енергия, ще задоволяват жадната ви душа с жива вода и ще отпечатаат върху сърцето ви печата на божествения образ. Ще бъдете изпълнени с надежда и радост във вярването и Утешителят ще обитава с вас завинаги.” *Знамения на времето, 27.IX.1883*

Възвръщане на първата любов

Петър Д. Лаушевич

Често говорим за времето, когато църквата имаше мощна сила и влияние в този свят и можеше да върши много удивителни дела. Беше време без радио, телевизия, вестници, списания, брошури или книги. Беше време, когато изобретения, такива като печатарски машини, автомобили, самолети и компютри, не съществуваха дори във въображението. Въпреки това евангелието беше занесено по целия свят. Можете ли да си представите проповядване на евангелието без една единствена Библия във вашето стадо? Можете ли да си представите цитиране на пасажки от Библията, докато никой в събранието не следи в Библията си, тъй като нямат такава? И въпреки това се провеждаха събрания и разговори с по-голям брой хора, отколкото виждаме когато и да е днес – дори с всичките ни технологични процеси на това време.

Опитността на онези ранни християни е спомената от апостол Павел, когато се обръща към вярващите в Колос: “По причина на онова, за което се надяваме, което се пази за вас на небесата, за което сте чули от по-напред в истинското слово на благовестието, което дойде до вас; както то принася плод и расте и в целия свят, така и между вас, от деня, когато чухте и наистина познахте Божията благодат.” (Кол. 1:5,6) Това означава че в тяхното време евангелието беше достигнало целия свят! Кое даде на ранната християнска църква такава сила, че вярващите бяха обвинени с такива коментари като този: “Тези, които изопачиха света...” (Деяния 17:6) Искаме ли такава сила като тази?

Защо бихме искали такава сила – сила, която да подвиги света и го изопачи в очите на другите? Много пъти искаме славата да можем да кажем: “Погледни какво сме извършили!” Но не това беше подбудата на ранните християни. Те помнеха думите на Исус: “И това благовестие на царството ще бъде проповядвано за свидетелство по цялата вселена за свидетелство на всичките народи и **тогава ще дойде свършекът**” (Мат. 24:14). Можем ли само да си представим края на всяка скръб, плач, болка, създадени от човека, както и природни бедствия и всички неща, с които сме така свикнали? Да, това е възможно, ако евангелието се разнесе по целия свят.

Как мислите, ако ние получим същата тази сила, така че да можем да завършим делото и да отидем у дома – нашия истински дом, тъй като сме само странници и пришелци в този стар грешен свят!

“Когато онези, които претендират, че служат на Бога, следват Христовия пример, прилагайки принципите на закона във всекидневния си живот, когато всяко действие свидетелства, че обичат най-много Бога и ближния си както себе си, тогава църквата ще има сила да раздвижи света.” *XII 209*

Любов в алавастрен съд

Силата на ранните християни наистина беше удивителна. До края на първото столетие (70 г. след Петдесетницата) тази малка група хора събрани в горницата се увеличила толкова много, че при всичките преследвания, които Рим можа да повдигне срещу тях, наброяваха 5 милиона само в Римската империя.

Но нещо се случи с тях и те започнаха да прибегват до други средства вместо чистото представяне на евангелието за достигане на човечеството. Когато Исус внимателно прегледа този период от християнската епоха, какво трябваше да каже за тази група от вярващи? “Но имам това против тебе, **че си оставил първата си любов.**” (Откр. 2:4) Съвсем просто. Бяха изгубили първата си любов.

Каква беше тази първа любов в началото? Какво желаеха те да жертват за любовта на Исус? Имаме примера на Мария точно преди разпятието. “И ето една жена от града, която беше грешница, като разбра, че седи на трапезата във фарисеевата къща, донесе алавастрен съд с миро; и като застана отзад при нозете Му и плачеше, започна да облива нозете Му със сълзи, целуваше нозете Му и мажеше ги с мирото.” (Лука 7:37,38) Тя беше се снабдила с това миро с голяма лична жертва. (Виж Живота на Исус, с. 453, 454). Това не беше незначително дело.

Защо желаеше тя да жертва така много без да има някаква лична изгода? Исус отговори на този въпрос. “Затова ти казвам: Прощават ѝ се многото грехове; (защото тя обикна много); а комуто малко се прощава, той малко обича.” (ст. 47)

“Когато Христос е обектът на нашата любов, тогава онези, които са получили опрощаващата Му любов,

юдейски ум, Исус го нарича нова заповед. “Нова заповед ви давам, да се обичате един друг; както Аз ви възлюбих, така и вие да се обичате един друг.” (ст.34) Действителният въпрос е: Внесли ли сме тази нова заповед в нашия живот?

Как е възможна една такава любов? Отново отговорът е съвсем прост: “И докато така обикнаха Христос с по-голяма любов, те се привързаха и един към друг.” (*ЖИ 548*) Обичаме ли Исус толкова много, че да няма повече национални, етнически, социални, езикови, икономически или лични бариери между нас като братя и сестри? Обичаме ли Исус така много, че да виждаме Исус във всеки друг?

Преди много години, растейки в една ферма в Елверта, Калифорния, една сутрин трябваше да станем рано – преди изгрев, да берем тиквички, тъй като не бяхме завършили всички редове предходния ден. Като беряхме тиквички в полето, слънцето започна да изгрява. Това беше първият ми особен спомен за изгряващото слънце рано сутринта. Погледнах право към слънцето с учудване как можех да гледам право в него без да си повредя очите. След няколко минути се върнах към работата. Но всичко, което можех да видя, беше слънцето. Тиквените растения бяха слънцето. Самата тиква беше слънцето. Кофата беше слънцето. Брат ми и родителите ми бяха слънцето. Всяко нещо около мен беше слънцето. Затворих очите си и всичко, което можах да видя, беше слънцето. Виждали ли сте слънцето? Исус е слънцето на правдата или зорницата. “И така пророческото слово повече се потвърждава за нас; и вие добре правите, че внимавате на него, като на светило, което свети в тъмно място, докато се зазори и зорницата изгрее в сърцата ви.” (2Петр. 1:19) Изгряла ли е тя във вашия живот до такава степен, че всички онези бариери, за които говорихме, са изчезнали и всичко, което можем да видим в нашите вярващи другари, е Исус?

“След слизането на Святия Дух, когато учениците излязоха да провъзгласят един жив Спасител, **единственото им желание беше спасението на души.** Те се възрадваха от сладостта на **общуването със светите.** Бяха **внимателни, грижливи, себеотрицателни, желаещи да направят каквато и да е жертва заради истината.** Във всекидневното общуване един с друг разкриваха любовта, която Христос им бе дал. Чрез **не-себелюбиви думи и дела** те се стараеха да **разпалят тази любов и в други сърца.**” *ДА 248*

Една промяна в църквата

За каква удивителна опитност ви разказах! Но една неусетна промяна настъпи в църквата. Кое така скръбно ги промени в една студена, формална, законническа група от вярващи? – Дадоха път на нелюбезна критика и изгубиха от погледа си Исус. Църковните членове станаха саможиви и така загрижени да спасят себе си, че изгубиха любовта към другите.

“Вашите интереси, усилия и безпокойства **са за се-**

няма да се спират, за да изчисляват цената на алавастрения съд със скъпо миро.” (СЦ, IV, 452) Това е ключът на успеха им. Животът им не означаваше нищо за тях и ето защо беше така лесно да го пожертват.

Наистина ли обичаме Исус върховно, над всичко в този свят? Готови ли сме да пожертваме “алавастрения съд” точно така, че Исус да може да го има? Искаме ли силата на ранната църква? Готови ли сме да работим по същия начин както тях? “В своята дейност учениците се срещаха постоянно с лишения, оклеветяване и преследване, но не смятаха живота си за толкова скъп и се радваха, че бяха призвани да страдат за Христос. Нерешителност, колебливост, слабост в намеренията не намираха място в сърцата им. Те желяеха да дават и да се отдават.” ДА 268

Обичайте се един друг

Колко пъти срещам хора, които ми казват, че обичат Бога повече от всичко друго в този свят, и дори плачат при молитва в събрание! Въпреки това не могат да се справят с взаимоотношението в църквата. Възможно ли е да обичаме Бога с цялото си сърце, а да презираме онези, с които се очаква да Му се покланяме? “Ако рече някой: Обичам Бога, а мразя брата си, той е лъжец; защото, който не обича брат си, когото е видял, не може да обича Бога, Когото не е видял.” (1Йоан. 4:20) По тази причина нашите взаимоотношения един с друг в църквата са истинска пробна точка, когато говорим за любовта си към Бога.

Когато говорим за евангелизиране, често искаме най-добрите говорители да представят истината ясно на света. Искаме най-добрите с мултимедийни способности, така че истината да може да бъде ясно разбрана и да окаже определено въздействие върху слушателите. Обичам използването на модерни техники за подпомагане евангелската вест. Това е както Господ искаше да бъде, като заяви на пророка: “Напиши видението и изложи го ясно на дъсчици, за да може да се чете бързо.” (Авакум 2:2). Но цялата тази техника и естествени или придобити способности не са самите способни да изпълнят задачата да виждаме души да се обръщат.

Кое е единственото необходимо нещо, което ранната църква притежаваше, което й даде тази сила? “По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.” (Йоан 13:35) Това е истинската препоръка в едно общество, където постоянно избухват конфликти, където още се извършват етнически чистки дори в 21-то столетие; където страни започват да затварят границите и постановяват всякакъв видове защитни закони в някаква голяма икономическа криза; дори където народ се повдига срещу народ и царство против царство. Накрая тук има един народ, който пресича национални и етнически бариери! Един народ, който не знае културни бариери и пренебрегва всички езикови пречки.

Понеже този принцип беше така различен от останалите на света, тази идея, така уникална за саможивия

мейството и роднините. Вие обаче не приемате идеята да се обърнете към хората около вас и да победите нежеланието си да оказвате влияние извън **кръга на вашите най-близки**. Превръщате в идол вашите собствени неща и се затваряте в себе си. **Основната ви грижа е Господ да спаси вас и вашите. Този дух ще трябва да умре, за да можете да процъфтявате в Господа и да напредвате духовно, църквата да расте и към нея да се прибавят спасяемите.”** СЦ, II, 61

Всички имаме наши лични грижи, самите нас, преди да можем да спасим други. Истина е, че е нужно да работим с нашите семейства и да ги извадим от опасността, която ще дойде над целия човешки род. И въпреки че “всички трябва да се интересуват от роднините си”, те **“не трябва да допускат да се ограничават само с тях, сякаш са единствените, които Исус е дошъл да спаси.”** СЦ, II, 62

Имаме ли някои от същите проблеми, които причиниха застой при ранните християни и павираха пътя за бъдещето отстъпление – и най-накрая за човека на греха?

“В Божията църква днес много липсва братската любов. Мнозина от онези, които изповядват, че обичат Спасителя, небрежат да обичат онези, които са съединени с тях в християнско братство. Ние сме от **същата вяра, членове на едно семейство, всички деца на същия небесен Баща, със същата блажена надежда за безсмъртие...** Светските хора ни наблюдават да видят дали нашата вяра проявява едно осветяващо влияние върху сърцата ни. Те бързо съглеждат **всеки дефект** в нашия живот, **всяко противоречие** в нашите дела. **Да не им даваме повод да хулят нашата вяра.”** СЦ, VIII, 208

Когато виждам хора от същата църква да не желаят да се срещат един с друг поради ненавист или враждебност, чужда се: за небесното царство ли се приготвяме или за белега на звяра? Когато човекът на греха е в собственото ни сърце – развит чрез този дух на враждебност – естественият резултат ще бъде да се приеме белега на човека на греха в религиозния свят.

Най-голямата ни опасност никога не е била отвън. Библията ни казва, че преследването ще бъде естествен резултат от ходенето с Исус. “Но и всички, които искат да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени.” (2Тим. 3:12) Ние очакваме това, а преследването никога не е пречило на растежа на църквата. Но има нещо по-застрашително от преследването: Това е когато завист, подозрение и лоши предположения се срещат между изповядващи се за вярващи. Колко опасно е да се кажат неща по такъв начин, че да причинят у някого да се съмнява в почтеността на другите – особено на проповедници или работници! Вършейки това, ние отслабваме и в действителност пречим на прогреса на евангелската вест. Донася ли ни този вид работа щастие и мир? Тъкмо обратното. Да се **съзиждаме един друг** в най-святата вяра е **благословена работа**, да се **очерняме е една работа**, пълна с горчивина и

скръб.” (РХ, 25.ІІ.1904) Недоволството и оплакването нямат радост в себе си. В намирането разрешение на трудност има не само радост, но и едно дълбоко чувство на удовлетворение.

Нужда от изобличение

От какво се нуждаеха ранните вярващи поради неосъзнаването им отделяне от любовта един към друг? Не забравяйте: “Онези, споменати... като изгубили първата си любов, **не се отличаваха с открити грехове. Те имаха истината, бяха установени в доктрината, бяха твърди да осъждат и противостоят на злото.**” (РХ 25.ІІ.1904) Въпреки това имаха нужда да бъдат порицани за отделянето им и да им бъде напоменено как да постъпят. Изобличението, за което говорим, не е един студен, формален вид изобличение. Става дума за едно изобличение, което дава разрешението на проблема! Подобно на ефеската църква, ние имаме истината. Имаме чистите доктрини на настоящата истина. Осъждаме открития грях. Въпреки това нещо липсва. Ранните вярващи започнаха да губят любовта към душите, за които Христос умря. Обичаме ли Исус така, че да обичаме душите и в църквата, и извън нея, имайки любов и вършейки добро “най-вече на своите по вяра”? (Гал. 6:10).

Съживяване

“**(Ранните вярващи) бяха изгубили своето реализиране на величието на любовта, която Бог прояви към падналото човечество,** правейки една безкрайна жертва, за да ги изкупи.” (РХ 25.ІІ.1904) Твърде често стигаме до състоянието действително да вярваме, че сме по-добри от друга личност. Как се отнася Библията към такива? “Като казват: Стой надалеч, не се приближавай до мене, защото аз съм по-свят от тебе. Такива са дим в ноздрите Ми.” (Исаия 65:5) Започваме чрез сравняване себе си със света, след това чрез сравняване с други църкви, после с различни части от самата наша църква и накрая със самата местна църква.

Как на практика да си възвърна това реализиране на величието на Божията любов към падналия човек, който е като мен? Трябва зорко да бдим върху думите си и дори върху мислите си и да запълним празнотата с Христовото състрадание към болното човечество.

Изследване себе си

Да се промени един курс на действие е трудно. Но първата стъпка е нуждата от промяна чрез едно действително сериозно себеизпитване (2Кор. 13:5). Никой друг не може да извърши тази работа за нас. Това е лична работа. Но е много трудно, почти невъзможно, да критикуваме себе си, понеже “сърцето е измамливо повече от всичко и е страшно болно; кой може да го познае?” Ние се себеизпитваме и обикновено намираме, че сме свършени във всяко отношение. Други са в грешка, не ние. Но не трябва да се отчайваме, понеже следващият стих ни дава разрешението. “Аз Господ из-

питвам сърцето, опитвам вътрешностите, за да въздам на всекиго според постъпките му и според плода на делата му” (Еремия 17:9,10). Първата стъпка е да осъзнаем нашата нужда и да поканим **Господ** да изследва измамливото ни сърце. “Изпитай ме, Боже, и познай сърцето ми; опитай ме и познай мислите ми; и виж дали има в мене оскърбителен път; и води ме по вечния път.” (Пс. 139:23,24)

Посещаване на грешните

Един от най-добрите начини да помогнем на себе си е да помогнем на други. Старата притча е още валидна и днес: “Благотворната душа ще бъде наситена; и който пои сам ще бъде напоен.” (Притчи 11:25) Най-добрият начин да помогнем на себе си е да започнем да помагаме на други. “Ние ставаме победители като помагаме на други да победят чрез кръвта на Агнето и словото на нашето свидетелство.” БК, VII, 974

“Пренебрегнали сте точно тази работа. Избягвайте **неприятните отговорности, не отивате при грешниците, не ги посещавате, не проявявате интерес и любов към тях и не ги опознавате...** От вас не се иска да покривате греха, а да упражнявате тази състрадателна любов към грешащите, която Христос е проявил към вас.” СЦ, II, 60

Отговорност при възстановяване

Когато някой извърши неправда, не е достатъчно само да се каже “съжалявам”. Библията ясно учи, че трябва да се извърши едно дело на възстановяване. “Ако нечестивият върне залог, върне грабнатото, ходи в повеленията на живота и не върши неправда, непременно ще живее; няма да умре.” Това означава, че ако съм навредил репутацията на някой чрез думите си, моя отговорност е да се извиня не само на него или нея, но да отида при онзи, на когото съм говорил и да възстановя репутацията на тази личност. Това означава да се приготвим за изливането на Късния дъжд. “И когато настана денят на Петдесетницата, те всички бяха единодушно събрани заедно.” (Деяния 2:1)

Заклучение

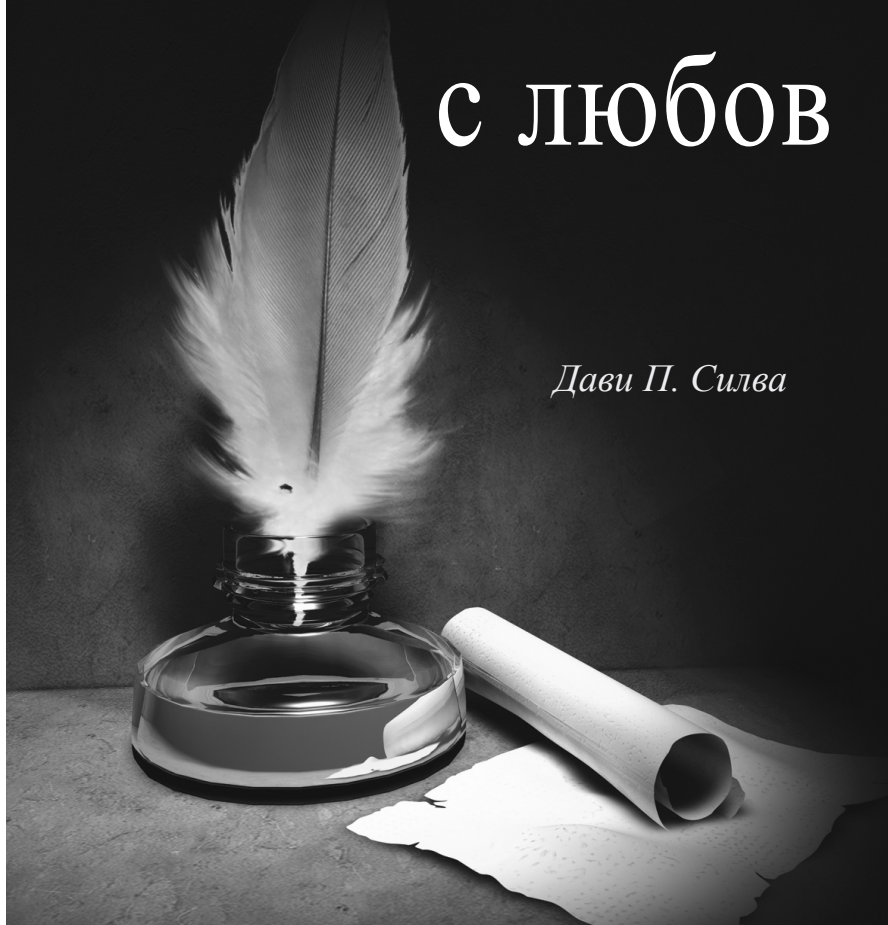
Какво става когато тази любов един към друг е реалност? “**Никой никога не е виждал Бога; но ако любим един другия, Бог пребъдва в нас и любовта към Него е свършена в нас.**” (1Йоан. 4:12)

Помните ли когато за пръв път предадохте живота си на Исус като ваш личен Спасител? Помните ли как чувствахте всеки един около вас? Помните ли как желяхте да посетите всяко едно събрание на църквата? Помните ли как наистина се радвахте на всяко събрание; как с желание слушахте всяко представено свидетелство? “И тъй **спомни си** откъде си изпаднал, и покаяй се и върши първите си дела.” (Откр. 2:5) “Бог зове сега към **сърдечно покаяние и връщане към любовта, която някога проявявахме един към друг.**” РХ, 25.ІІ.1904

Неделя, 5 декември 2010 г.

Лаодикийска с любов

Дави П. Силва

Вестта, изпратена чрез верния Свидетел, Исус Христос, до ангела на Лаодикийската църква наистина е вест от любов. Като размислим върху някои точки, споменати във вестта, виждаме Божието грижа за спасението на лаодикийския народ.

Нека разгледаме самата вест: “До ангела на лаодикийската църква пиши: Така казва, Амин, верният и истински Свидетел, Начинателят на Божието създание: Зная делата ти, че не си нито студен, нито горещ. Де да беше ти студен или горещ! Така, понеже си хладък, нито горещ, нито студен, ще те избълвам от устата Си. Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че си окаян, нещастен, беден, сляп и гол, то съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, че да не се виждат срамотите на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш. Онези, които любя, Аз ги избличавам и наказвам; затова бъди ревностен да се покаеш. Ето, стоя на вратата и хлопам, ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене. На този, който победи, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както

и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол. Който има ухо, нека слуша какво говори Духът към църквите.” (Откр. 3:14-22)

Най-важната личност, спомената в тази вест е Авторът, Исус Христос. Има поне три титли, употребени за Христос в увода на вестта: “Амин, верният и истински Свидетел, начинателят на всичко, което Бог е създал.”

Еврейската дума *Амин* означава “да те направя непоколебим, да създам, да подкрепя, да изградя”, “потвърждавам”, “така да бъде” (Според *Нов библейски речник*: “така да бъде”, “наистина”). Думата произхожда от корен, който означава: “да бъдеш твърд, постоянен, достоен за доверие.”).

Верният и истински Свидетел

Това е втората титла на Христос, употребена в тази вест. Само Исус е Този, Който може да свидетелства за характера на Отец. Той е верният и истински. Когато Тома Го запитва: Господи, не знаем къде отиваш, а как знаем пътя?” Исус отговори съвсем ясно: “Аз съм пътят и истината, и животът” (Йоан 14:5,6). И в Своята ходатайствена молитва, записана в Йоан 17, Христос заяви: “Изявих името Ти на човечите, които Ми даде от света” (ст.6).

Трябва да разберем, че в Библията “името” много е подходило на характера. С други думи Христос е казал, че е изявил характера на Отец през целия

Си живот на земята. Той беше “прославил” Отец. *Слава* е друга дума, която се отнася за характер. Христос беше прославил Бога във всичко. Беше отразил съвършено божествения характер през време на службата Си. Той е съвършената изява на Отец. Каза на Филип: “Който е видял Мене, видял е Отца” (Йоан 14:9). Така Той наистина е верният и истински Свидетел.

Начинателят (или източникът) на всичко, което Бог е създал

Това е третата титла, употребена за Христос в тази вест. Преводът на Библията на Кинг Джеймс не е най-добрият текст за този израз, който е бил погрешно тълкуван от арианите. Те казват, че Христос е първото сътворено същество. Това погрешно тълкуване противоречи на други ясни библейски стихове, които определят Христос като Създателя.

“В началото бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог... Всичко чрез Него стана; и без Него не стана нищо от това, което е станало.” (Йоан 1:1,3) В стих 14 вдъхновеният писател заявява, че “Словото стана плът и пребиваваше между нас”, потвърждавай-

ки ясно, че Словото, което беше Бог, стана човек в личността Исус Христос.

В посланието си до вярващите колосяни Павел също изразява ясно, че Христос е създал всичко. “Понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти, всичко чрез Него и за Него бе създадено. В Посланието към евреите 1 глава Павел също пише за Христос, казвайки: “И пак: В началото Ти, Господи, си основал земята и дело на Твоите ръце е небото.” (ст. 10)

Новият международен превод представя Откровение 3:14 по следния начин във връзка с Христос: “владетелят на Божието творение”. А новата английска Библия употребява изречение “първоизточникът на цялото Божие творение”.

“Щом като Христос е създал всичко, то Той съществува преди всичко. Изговорените по отношение на това думи са така важни, че никой не трябва да бъде оставен в съмнение. Христос беше Бог в същността Си и в най-висша степен. Той е бил с Бог от цялата вечност. Бог над всичко, благословен довеки.” *PX, 5.IV.1906*

Като наш Създател, Христос иска да ни изпълни със Своята доброта и любов. Неговият план за нас е да отразяваме славата на Неговия характер. Колко често не достигахме целта – особено днес, в този период на Лаодикия?

Незабелязване белега: Примката на лаодикийското самодоволство

В Откровение 3:15,16 Христос започва да описва диагнозата на лаодикийския народ: “Зная делата ти, че нае си нито студен, нито горещ. Де да беше ти студен или горещ! Така, понеже си хладък, нито горещ, нито студен, ще те избълвам от устата Си.”

Една духовно хладка личност е индиферентна, безразлична личност. Тя не подкрепя или да е против нещо. Напротив, тя няма позиция, но по-скоро се носи от течението.

Продължавайки с диагнозата си, Христос добавя: “Понеже казвах: ‘Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо’, а не знаеш, че си окаян, нещастен, беден, сляп и гол.” (ст. 17)

“Църквата е като не плодonoсно дърво, което, получавайки росата и дъжда, и слънчевата светлина, трябва да дава изобилен плод, но на което божественият градинар не намира нищо друго освен листа. Сериозна мисъл за нашите църкви! Удивително е търпението и снисхождението на Бога, но “ако не се покае”, то ще бъде изтощено. Църквите, нашите институти ще отиват от слабост към слабост, от студен формализъм към смърт. Докато казват: “Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо”, верният Свидетел казва: “А не знаеш, че ти си окаян, нещастен, сиромаш, сляп и гол.” Ще видят ли те ясно някога истинското си състояние?

В църквата ще стане едно удивително изявяване на Божиата сила, но то не ще действа върху онези, които

не са се смирили пред Господа и отворили вратата на сърцето чрез изповядване и покаяние. В изявлението на тази сила, която осветява земята със славата на Бога, те ще видят само нещо, което в своята слепота ще считат за опасно, нещо, което ще възбуди страховете им и ще се съединят да ѝ се противопоставят. Понеже Господ не работи според техните идеи и очаквания, те ще се опълчат против делото. “Защо – казват те – да не познаем Божия Дух, когато сме в делото от толкова много години?” - Понеже не са отговорили на вестите, предупрежденията и настойчивите апели на Господа, но упорито казват: “Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо.” Таланти, дългогодишна опитност, не ще направят човешките канали на светлината, ако не останат под светлите лъчи на Слънцето на правдата и са призовани, избрани и приготвени чрез дара на Святия Дух.” *PX, 23.XII.1898*

Начинът, по който лаодикийците виждат себе си, е напълно различен от начина, по който Христос ги вижда. Те виждат духовното си състояние във възможно най-добра светлина. “Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо”, докато Христос заявява, че са окаяни, нещастни и сиромаси, слепи и голи. Но Христос споменава нещо твърде важно в диагнозата Си – че “не знаят” действителното си състояние.

Главният проблем относно духовното състояние на лаодикийците е, че не знаят действителното си състояние. Мислят се за по-добри, отколкото са в действителност – особено когато се сравняват със своите братя и сестри по вяра.

“Онези, които мислят и говорят лошо за своите братя работници, отваряйки ума си за лъжливи доклади и приемайки укор против ближния си, оскърбяват Божия Дух и нанасят срам на Христос. Чувствам се така натъжена, така обезкуражена от мисълта, че Божии слуги желаят да слушат и разпространяват слухове. Зная, че Святия Дух не ще сътрудничи с онези, които чрез своите критики, зли подозрения и коравосърдечие са помагали на Сатана. Бог им казва: “Оставил си първата си любов... Покай се и върши първите си дела, и ако не, ще дойда при тебе скоро”. Не ще понасям дълго твоя извратен дух, който те кара да подхранваш завист и лоши подозрения. “Ще дойда при тебе (скоро) и ще вдигна светилника ти от мястото му, ако не се покаеш” (Откр. 2:4,5). Тези думи, така ясни и решителни, не зоват ли към сериозен размисъл и задълбочено изучаване от страна на всеки един, който претендира, че вярва Божието Слово? “Оставил си първата си любов.” И сухотата, и студенината на сърцето се откриват чрез липса на онази християнска вежливост, онази любезност и нежност, които се виждат в живота на истинския християнин.

“При един случай на пътя си от Витания за Ерусалим, Христос мина край една смокинова градина. Беше гладен и “като видя отдалеч една разлистена смокиня, дойде, та дано намери нещо на нея”. Дървото имаше вид на плодородно, но претърсвайки клоните му от най-

ниския клон до най-високото клонче, Исус “не намери нищо, а само едни листа” (Марк 11:13). Това беше една маса от претенциозни листа, нищо повече. Днес Христос идва при Своя народ, гладуващ да намери в тях плодовете на правдата. Но мнозина нямат нищо, каквото да Му предложат, освен листа. Те са оставили първата си любов и върху тях е паднала духовна слепота, нечувствителност на сърцето, упоритост на ума. Молят се на Бога и представят библейската истина на народа, вършейки това по навик; но са изгубили това, което би направило службата им приемлива. Колко слепи са те! Колко несъвършено е тяхното служене! Хвалейки се, казват: “Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо.” Но Бог им казва: “Ти си окаян, нещастен, сиромаш, сляп и гол! Съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да не се види срамотата на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш.”

Ще приеме ли Божият народ този упрек? Нека внимават да не останат в настоящето си състояние, защото времето бързо преминава, и работата, която трябваше да бъде извършена, не е извършена. Колко различни от Христос сме в слово и дух, и в отношенията си един към друг! Неговата благодат трябва да ни направи “в братолюбието си обичайте се един друг като сродници, изпреварвайте да си отдавате един на друг почит” (Римл. 12:10). Като народ, който е имал голяма светлина, стоим пред Бога под осъждане, ако не изпълним целта на Спасителя за нас, държейки се здраво за Него и позволявайки Му да изпрати чрез нашата религиозна опитност един топъл поток от несебелюбива любов. Когато направим това, духовната ни сила ще покаже, че живеем в тясна връзка с Дарителя на живот. Ще придаваме благодат върху благодат, която получаваме.” *PX, 23.XII.1898*

Единственото решение

Христос предлага лекарство за всички духовни болести, които измъчват лаодикийските вярващи. За тяхната окаяност Той предлага “злато, пречистено с огън”. За слепотата им предлага колурий. За голотата им предлага бяла дреха.

Наистина има лекарство за всички проблеми, споменати в посланието, но имаме нужда да знаем собственото ни духовно състояние. Имаме нужда да признаем духовната ни бедност, имаме нужда да признаем духовната ни слепота, нуждаем се да видим нашата голота. Тогава предложеното от Христос лекарство е на разположение.

Златото, опитано с огън, е вяра, действаща чрез любов. Колурият е духовната проникателност, предложена от Святия Дух, и бялата дреха е Христовата правда – съвършеното Му послушание на Божия закон, Неговият съвършен характер, който разви през земния Си живот от 33 години и Неговата смърт на кръста на Голгота заради нас.

Как можем да получим тези скъпоценни съкровища, предложени от Христос?

В Матей 16:24 Христос поставя главното условие за нас да получим пълен достъп в Неговото царство. “Тогава Исус каза на учениците Си: “Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си, и така нека Ме последва.” С други думи, нуждаем се да се отречем от себе си, да се откажем от всичко, което е против Божията воля, да пожертваме греховните си желания и да следваме Христос по пътя на себеотрицанието.

Относно запечатаните 144 000 апостол Йоан заявява, че “следват Агнето, където и да отиде” (Откр. 14:4). Те следват Христос на земята преди да могат да Го следват на небето. Приготвяме ли се да бъдем част от това число? Нека видим:

“Един истински християнин разкрива подбудите си на действие от своята дълбоко сърдечна любов към Учителя си. Във всяко отношение чрез дълбочината на своята любов към Христос той проявява вяра и несебелюбив интерес за онези, които са около него. Егоистичното желание да бъде пръв е потиснато. В мислите му няма омраза, понеже в сърцето му няма омраза. Той има вярата, която действа чрез любов и очисти душата. Облагорождащото влияние от живота на Спасителя освежава и укрепва духовния му живот. Чрез верността си към своите братя показва, че разбира стойността на душите. Може да се моли с дух, също и с разбиране. Неговата ревност, непоколебимата му привързаност към принципа, предаността му към всичко, което е чисто, честно, праведно и добро, го прави дружелюбен и полезен на онези, с които общува.” *PX, 23.XII.1898*

“Само Бог може да покори гордостта на човешкото сърце. Ние не можем да спасим себе си. Не можем да се новородим. В небесните дворове не ще се пее песента: “На мене, който възлюбих себе си, омих себе си, изкупих себе си, на мене слава, почит, благословение, хваление.” Но това е основният тон на песента, която мнозина в този свят пеят. Те не знаят какво означава да е някой кротък и смирен по сърце, нито ще се заинтересоват да узнаят значението му, ако успеят да избегнат това. Цялото евангелие се състои от учене от Христос, от Неговата кротост и смирение.

Какво е оправдание чрез вяра? – Това е делото, което Бог върши, като сваля човешката слава в пръстта и прави за човека онова, което той не може да направи за себе си.” *СП, 340*

“Правдата (праведността), на която Христос поучаваше е съобразяване на сърцето и живота с изявената Божия воля. Грешните човеци могат да станат праведни само като имат вяра в Бога и поддържат жизнена връзка с Него.” *ЖИ 244*

“Гордото сърце се стреми само да си спечели спасението, но нашето право на небето и подготовката ни за него се намират в Христовата правда. Господ не може да спаси човека, докато той, убеден в своята немощ и освободен от самонадеяността си, не се предаде на Божието ръководство. Едва тогава може да получи дара, който Бог може да му даде. Нищо не се задържа

от душата, която чувства своята нужда. Тя има свободен достъп до Този, у Когото обитава всичката пълнота. “Защото така казва Всевишният и Превъзвишеният, вечно Живеещият, Чистото име е Свят: “Аз обитавам на високо и свято място, още и с онзи, който е със съкрушен и смирен дух, за да съживявам духа на смирените и да съживявам сърцето на съкрушените се.” (Ис. 57:15)” *ЖИ* 236

Христос завършва вестта Си до лаодикийците с твърде любезна покана: “Ето, стоя на вратата и хлопам, ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене” (Откр. 3:20).

Той иска от нас да чуем Неговия глас, да отворим вратата на нашето сърце и живот и тогава обещава: “Ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мене.”

За кои личности се отнася вестта до лаодикийците?

“Към ленивите в Господното лозе е изпратена лаодикийската вест... Вестта към лаодикийската църква е приложима за всички, които са имали голяма светлина и много благоприятни случаи и въпреки това не са ги оценили...”

Колко ясно е описано положението на онези, които мислят, че имат цялата истина, които се гордеят с познаването си на Божието Слово, докато неговата осветяваща сила не е била почувствана в живота им. Пламенната любов към Бога липсва в сърцата им, но това е тъкмо тази пламенна любов, която прави Божия народ светлината на света...

Вестта към лаодикийската църква се отнася най-определено за онези, чиято религиозна опитност е вяла, която не носи определено свидетелство в полза на истината.“ *БК, VII, 961*

“Вестта към лаодикийската църква се отнася за онези, които не я прилагат за себе си.” *НВП 348*

“Любовта към Аза изключва любовта към Христос. Онези, които живеят за Аза, се нареждат в главата за лаодикийската църква, които са хладки, нито студени, нито топли. Пламенността на първата любов е изгубила силата си в егоистично самоизтъкване. Христовата любов в сърцето се изразява в действията. Ако любовта към Христос е помрачена, любовта към онези, за които Христос е умрял, ще западне. Може да има удивително проявяване на усърдие и церемонии, но това е същността на тяхната себевъзвеличаваща религия. Христос ги представя като отвратителни на Неговия вкус.

Да благодарим на Господа, че докато тази класа е така многочислена, още има

време за покаяние.” *СПР 99*

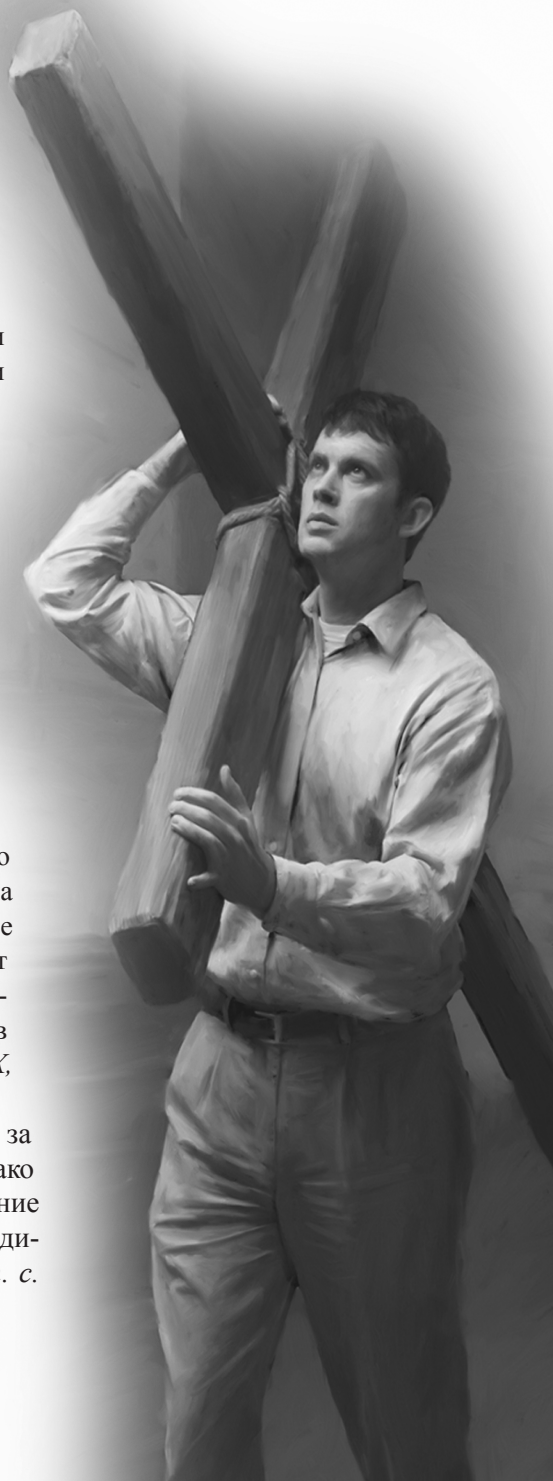
Вест към един загиващ свят

“Лаодикийската вест е била силна. Вземете тази вест във всичките й фази и я разгласете надълго и широко на народа, където Провидението отвори път. Оправдание чрез вяра и Христовата праведност са темите, които трябва да бъдат представени на един загиващ свят.” *БК, VII, 964*

Една вест пълна с насърчение

“Вестта на верния Свидетел не представя онези, които са хладки, като един безнадежден случай. Все още има шанс да се лекува тяхното състояние, и лаодикийската вест е пълна с насърчение; защото отстъпилата църква все още може да купи златото на вярата и любовта, все още може да има бялата дреха на Христовата праведност, та да не се яви срамът на тяхната голо-та. Чистота на сърцето, чистота на подбудите все пак могат да характеризират онези, които са полусърдечни и които се мъчат да служат и на Бога, и на мамона. Все още могат да изперат дрехите на характера си и ги избелят в кръвта на Агнето.” *РХ, 28.VIII.1894*

“Има надежда за нашите църкви, ако вземат под внимание отправената към лаодикийците вест.” *СП, т. с. 18, 39*

Разпалване на вашата ОПИТНОСТ

П. Балбах

Много християни претърпяват неуспех в тяхната опитност и изпадат в състояние на летаргия, познато като “лаодикийско състояние”. Сатана е много щастлив, когато ние наистина сме заети – дори с църковни дейности – и нямаме време за лично изучаване и духовно растене, което би водило до лична опитност с нашия Приятел и Спасител Исус Христос. В действителност едно състояние на застой всъщност означава, че сме отстъпили, тъй като християнският живот трябва да бъде постоянно движение. Трябва да има постоянен напредък, за да достигнем вечен живот.

Преди да можем да бъдем силни в Господа и да разпалим нашата християнска опитност, трябва да осъзнаем състоянието си. Независимо, че може да

трапеза и в бесовската трапеза.” (1 Кор. 10:20) Павел говореше за опасността да бъдем горди и самонадеяни. Ако характерът не се промени в божествено подобие, няма да имаме достъп в Божието царство. Познавате ли истинското си духовно състояние? Сериозно ли се стремите за достъп в небесното царство или се задоволявате с удоволствията на земното царство?

Като богатия младеж ли сте, който беше твърде себелюбив, за да сподели своите притежания с бедните и така се лиши от небесното царство (Мат. 19:22)?

Като Дина, Якововата дъщеря ли сте, която “излезе да види дъщерите на онази земя” (Бит. 34:1) и в резултат на това изгуби своята християнска опитност?

Твърде “чист” ли сте, като свещеника и левита в притчата за добрия самарянин, за да се погрижите за предсмъртните нужди на вашия “нечист” ближен? (Виж Христови притчи, с. 236.)

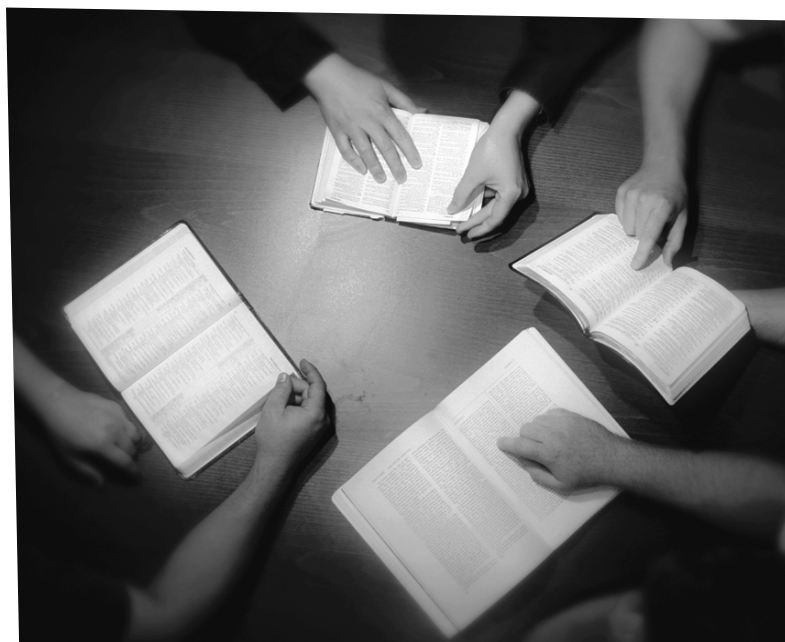
Като Самсон ли сте, който не зачете съвета на своите родители и се ожени вън от вярата си и изгуби християнската си опитност?

Като майката на Яков и Йоан, съпругата на Завидей, ли сте, която беше така амбициозна да осигури най-високото място в царството за синовете си, че единственото царство, за което беше загрижена, беше земното царство?

Един “Петър” ли сте, който беше така самонадеян, че самоуверено заяви на Господа, че е готов да отиде “и в тъмница и на смърт” (Лука 22:33)? “Неговата самонадеяност се оказа негова гибел.” (PX, 16.XII.1902)

Един “Никодим” ли сте, който беше “твърде горд, за да признае открито симпатията си към галилейския Учител” (ДА 46)?

Церемониален християнин ли сте, като книжниците и фарисеите, мислейки, че собствената ви праведност ще ви даде достъп в небесното царство (Мат. 5:20)?

не се чувстваме слаби, никога не трябва да чувстваме сигурност и увереност в себе си. Апостол Павел казва: “Не можете да пиете Господната чаша и бесовската чаша; не можете да участвате в Господната

Как ставаме духовно слаби?

Нека погледнем към главните причини защо християни стават духовно слаби.

1. Пренебрегване да бдим и се молим

Животът понастоящем е така напрегнат и изключително много сме ангажирани. Има толкова много за вършене, а така малко време, в което да бъде извършено. Но има една стара поговорка: “Ако дяволът не може да те направи лош, ще те направи зает.” И какъв е резултатът? Лутаме се така много – заети, заети, заети. Поне не сме мързеливи, нали? Но усиленото работене не е самоцел. Дори ако вършим добри неща за Бога, възможно е да станем така заети в работата ни за Господа, че да забравим самия Господ от работа. Главният фактор е: Не занемарявайте бдението и молитвата. Има един неприятел по нашия път и ако не бдим, може лесно да ни впримчи с изкуствените си изкушения. Ако не се молим за сила и мъдрост от небето, земните елементи от живота могат лесно да ни повлекат надолу.

Исус ни казва: “Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение. Духът е бодър, а тялото – немошно.” (Мат. 26:40)

“Пренебрегването на молитвата прави християнина да отслабне, да изгуби себеконтрол, да отпусне юздите на нечисти мисли и импулси.” *Памфлет 66, с. 36*

2. Пропускане да се цени светлината

Човешкото естество е склонно да се себеправдава, придържайки се към стари навици и известни пътеки. Но Бог иска да ни освети. Той ни зове към нещо по-възвишено от това, което сме преживели някога преди. Като оценим и поддържаме светлината на Неговото Слово, Той ще ни вдъхновява към нови височини и ще се радваме на по-чист, по-свят живот чрез Неговата сила.

“Ако нашите естествени наклонности не са одобрявани от Божия Дух, те носят в себе си семето на морална смърт. Ако не влезем в жива връзка с Бога, не можем да устоим на лошите влечения на себеугаждането, себелюбието и изкушението да грешим.” *ПСВЛ 325*

3. Гледане в погрешна посока

“Мнозина са духовно слаби, понеже гледат на себе си вместо на Христос.” (*Божията удивителна благодат, 259*)

“Вярващи стават слаби и неспособни поради това, че правят плътта своя сила. Доверието в човешката мъдрост не подпомага израстването в благодат и познаване на Христос.” *СЕ 355*

Нашата духовна сила и твърдост идва от небето. Истинската хуманност – наша собствена или на други смъртни – е безсилна да ни даде победа в Христос.

4. Податлив на изкушение

“Този, който веднъж се поддаде на изкушение, става духовно слаб и втория път се поддава по-лесно.” *Исторически скици, 133*

Всеки път, когато се поддадем на тактиките на неприятеля, отслабваме. Но от друга страна, всеки път, когато смело се съпротивим на изкушението, получаваме повече сила.

5. Издигане на Аза

Тази планета е покварена поради нейните жители, които са били измамани от един, който дълго е бил горд от своята красота, интелект, талант и изключителна способност. Знаейки тази история, как можем да бъдем толкова глупави да продължаваме в тази насока? Нека се събудим и разберем, че сме родени в територия, окупирана от неприятеля. Себеувъзвишението е в самия въздух, който дишаме. Нуждаем се да направим голямо усилие, за да избегнем неговата отвратителна зараза и в замяна да подражаваме на живота, примера и поведението на Исус Христос.

“Чрез себеувъзвеличение отслабваме и поканваме изкушенията на неприятеля. Нашата безопасност е в това да практикуваме сърдечно истините на Библията. Чрез смиряване пред Бога получаваме Неговата спасителна сила.” *Памфлет 20, с. 3*

6. Пропускане да изпълним вярно всеки християнски дълг

“Неприятелят се радва, когато ни накара да подценим важността на дълга. Той ни рисува една гладка приятна картина. Но ако не получите духовна сила чрез вярно изпълнение на всяко християнско задължение, идвайки така в една по-тясна връзка с вашия Изкупител, моралната ви сила ще отслабне.” *Съвети върху здравето, 368*

7. Спиране светлината, която трябва да се излъчва и свети

Удивителната светлина на евангелската вест не ни е била поверена, за да станем надути и високомерни. Всъщност тя съвсем не е единствено за нас. Тя е предназначена за споделяне с всяка личност на земята. Така ли сме привързани към Аза, че да пречим на замисъла. Пропускаме ли да предадем активно тази славна вест на света?

“Мнозина са духовно слепи, понеже не са позволили светлината, която Бог им е дал, да свети на дълж и шир по света. Те не са свързани с Христос и станали канали на благословение.” *PX, 12.1.1897*

Заяквайте в Господа

Апостол Павел казва: “Заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество” (Ефес. 6:10). За да бъдем духовно силни, трябва да имаме опитност,

противоположна на тази, която ни прави слаби. Ето някои действителни стъпки, които трябва да направим:

Искане Святия Дух

Сега е времето за Късния дъжд, да бъде излят в пълнота – без мярка. Защо не молим Господа сериозно за това обещано благословение? Какво чакаме?

“Христос ни е осигурил всичко, за да бъдем силни. Той ни е дал Святия Си Дух, Чиято служба е да ни напомни всички обещания, които Христос е дал.” БУБ 259

“Святия Дух дава любов, радост, мир, сила и утеха. Той е като извор на вода, извираща за вечен живот. Благословието е достъпно за всички.” *Вярата, чрез която живея*, 53

“Святия Дух е представен като даващ сила за победа.” *Основи на християнското възпитание*, 452

Съживяване на нашия молитвен живот

Тайната молитва възпламенява личността с мир и сила.

“Непрестанно се молете. За всичко благодарете, защото това е Божиата воля за вас в Христа Исуса.” (1Сол. 6:17,18)

“Патриарсите бяха мъже на молитвата и Бог извърши велики неща за тях...”

Йосиф се молеше и беше запазен от грях всред влиянията, които бяха предвидени да го заведат далеч от Бога...

Мойсей, който се молеше много, беше познат като най-кроткия човек на земята... Той отиваше в молитва при истинския Източник...

Даниил беше човек на молитвата и Бог му даде мъдрост и твърдост да устои на всяко влияние, което би го въвлякло в примката на невъздържаността. Дори в неговата мъдрост той беше един морален великан със силата на Могъщия.” *Моят живот днес*, 20

Освен личната молитва, семейната молитва укрепва семейството, а молитвата всред събранието укрепва цялото Христово тяло.

Тук сме се събрали на годишната молитвена седмица. Не можем ли да направим тази молитвена седмица различна от другите, които сме провеждали? Защо не направим това време да бъде едно истинско преживяване в “горницата”, където различията се отстраняват и сърцата се съединяват както никога преди?

“Времето за молитва е време за изливането на Святия Дух.

Ако можеше да има едно събрание на всички църкви на земята, предметът на техния съединен вик би трябвало да бъде за Святия Дух. Когато имаме такова, Христос винаги присъства, което е достатъчно за нас да бъде удовлетворена всяка нужда. Ще имаме Христовия ум.

Бог не ще направи за човека това, което иска човекът да извърши за себе си чрез собственото си искрено желание за сътрудничество...

Отново и отново Господ е копнеел да предаде Своя Дух в богата мярка, но нямаше място за Него да остане. Той не беше приет или високо ценен. Слепотата на ума, упоритостта на сърцето го обясняваха като нещо, от което трябва да се страхуваме. Някакви скрити злини в сърцето пречат на проявяването на Божиата сила и Неговият Дух не може да слезе...

Когато Божият народ повярва, когато обрънат внимание на това, което е истина, живот и реалност, Святия Дух ще се излее изобилно над църквата.” *Свободни ръкописи*, IV, 335, 336

Всекидневно хранене със Словото

Има един жалък синдром, съществуващ в този свят, познат като *анорексия невроза* (натрапчива психоза). Жертвата на това тъжно състояние поема толкова малко храна, че накрая измършавява от глад и страда от много здравословни проблеми, дължащи се на недостатъчно хранене. Най-голямата трагедия е, че проблемът е самоналожен. Може да бъде избегнат. Твърде често това става, понеже жертвата е завладяна от представата за един слаб образ, за сметка на здравия разум.

Писанието пророкува глад. Съзнателно ли се държим гладни в духовната слабост, намалявайки до минимум времето, с което се храним с хляба на живота – Божието писано Слово? Ако е така, защо? На какво отдаваме предимство? Толкова ли сме погълнати от една пресилена идея за външни нужди, че пренебрегваме същественото вътрешно украшение на Христовия Дух, и как расте това? “Човек не живее само с хляб, но човек живее с всяко слово, което излиза из Господните уста.” (Второз. 8:3)

“Храната, която ядем на едно ядене, не ни задоволява завинаги. Трябва всекидневно да се храним. Така трябва всекидневно да се храним от Божието Слово, което е животът на душата, за да може да бъде подновен. В онези, които постоянно се хранят със Словото, се оформя Христос, надеждата на славата. Едно пренебрегване да се чете и изучава Библията довежда до умирање от глад.” *НВП* 209

Упование в Бога

“Докато подчиняваме волята си на Бога и се уповаваме на Неговата сила и мъдрост, ние ще бъдем водени по безопасни пътища, за да изпълним определената ни част в Неговия велик план. Но този, който разчита на своята мъдрост и сила, се отделя от Бога.” *ЖИ* 157

“Вашата сила е напълно в Бога – във вашето простосърдечно, пълно упование в Бога.” *Победоносният Христос*, 45

“Ако направим Бога своя сила, ще имаме ясно схващане за това какво е дълг и какво – несебелюбиви стремежи. Животът ни ще бъде ръководен от благодородна цел, която ще се издига над всякакви ниски подбуди.” *Служители на евангелието*, 95

Гледане към Голгота

“Защото словото на кръста е безумие за тези, които погиват; а за нас, които се спасяваме, то е Божия сила.” (1Кор. 1:18)

“Като виждаме греховността на греха, ние падаме безпомощни пред кръста, молейки за опрощение и сила. Молитвата ни бива чува и ѝ се отговаря. Онези, които представят молбите си към Бога в името на Христос, никога не ще бъдат отхвърлени.” *Молитвата*, 239

“Няма граница за помощта, която Спасителят желае да ни даде. Той иска да задейства в нашия живот благодатта, която ще ни пази от грях. От голготския кръст идва за нас свобода, надежда и сила.” *В небесните места*, 275

Всекидневно постоянство в добри дела

“Вечен живот на тези, които с постоянство в добри дела търсят слава, почест и безсмъртие...” (Римл. 2:7)

“Не гледай с безпокойство към утрешния ден. Днес използвай времето си по най-добрия начин. Днес нека твоята светлина свети за Христос, дори при изпълнението на малки задължения... Вярното изпълнение на днешните задължения ще те приготви да се захванеш с утрешната работа с нов кураж, казвайки: “Дотук ни помогна Господ” (1Царе 7:1). Винаги стой пред Бога като човек готов за действие.” *В небесните места*, 242

Разпръсване семето на истината

Не е достатъчно само да се върши мисионска работа, когато и където е подходящо. Трябва да жертваме и да се жертваме. Трябва да желаем да жертваме нашето време, средства и дори семейни връзки, за да бъдем ефективни образци на победители. Ето какво ни казва вдъхновението: “Много от членовете на нашите големи църкви не вършат сравнително нищо. Биха могли да вършат добра работа, ако вместо да се събират заедно се пръснели на много места, които още не са посетени от истината. Дървета насадени много на гъсто не могат да виреят. Те се разсаждат от градинаря, за да имат място за растене и да не станат недорасли и болнави. Същото това правило ще подежда добре и на нашите големи църкви. Много от членовете умират духовно поради липсата на същото това действие. Те стават болнави и неспособни. Ако се

разсаждат, ще имат място да станат силни и твърди.” *СЦ, VIII, 210*

Бог има също начини за нежно и любящо повишаване на горещината

Господ заявява: “И тази трета част Аз ще прекарам през огън, пречиствайки ги както се чисти среброто, и изпитвайки ги както се изпитва златото. Те ще призват Моето име и Аз ще ги послушам. Ще кажа: “Тези са Мои люде”; а те ще кажат, всеки един: “Господ е мой Бог.” (Зах. 13:9)

“Чрез изпитание Господ изпробва силата на Своите чада. Силна ли се усеща жарта? Свободна ли е съвестта от престъпление? Свидетелства ли Духът с нашия дух, че сме Божии чада? Господ установява това чрез изпитването ни. В пещта на скръбта Той ни очиства от всяка шлака. Изпраща ни изпитания, не за да ни причини ненужна болка, но за да ни накара да гледаме на Него, да засили издръжливостта ни, да ни научи, че ако не се бунтуваме, но Му се доверим, ще видим спасението Му.” *В небесните места*, 269

Апостол Павел казва: “Затова намирам удоволствие в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения за Христос.” (2Кор. 12:10)

Господ ни изпраща изпитания, за да може да бъде изпитана вярата ни. “И тъй не напускайте дръзновението си, за което имате голяма награда. Защото ви е нужно търпение, та, като извършите Божията воля, да получите обещаното. “Защото още твърде малко време и ще дойде Този, Който има да дойде, и не ще се забави.” (Евреи 10:35-37)

“Гледате нагоре, гледайте нагоре и нека вярата ви постоянно се увеличава. Нека тази вяра ви води по тесния път, който води през портите на Божия град във великото, широко, неограничено бъдеще на слава, която е за изкупените.” *СЦ, IX, 220*

“Ще имаме изпитания на вярата, но те само ще засилят духовната ни издръжливост и сила; защото ще трябва да проявим вяра и да положим треперещата си ръка да се хване за едно “Така казва Господ”. Но по този начин ще принесем чест и слава на Бога. Съмненията и страховете, с които сме били призвани да се борим, са ценни изпитания на вярата ни, Божии работници, които изработват за нас една далеч по-превъзходна и вечна тежина на слава. Отново и отново трябва да издигаме очите си към Този, Който е бил издигнат на кръста. “Погледни и живеи” бяха думите, които отекваха из целия израилев лагер, когато беше издигната медната змия. Това изискваше един акт на вяра от страна на страдащите жертви, които бяха ухапани от отровните змии, но бяха уверени, че ако погледнеха към издигнатата змия, ще живеят. Ние също трябва да гледаме и да живеем.” *3В, 18.IV1895*

Петък, 10 декември 2010 г

Запалени за Исус

Ливу Тодору

Като кажеш на вързаните: Излезте; на онези, които са в тъмнината: Явете се. Те ще пасат край пътищата и пасбищата им ще са по високите голи височини... Ето, тези ще дойдат отдалеч, и ето, онези от север и от запад, а пък онези от Синимската земя.” (Исая 49:9,12)

Никога на нас слабите човешки същества не е била давана по-благородна служба от зова за ученичество. Да бъдеш мисионер означава да усещаш болката и страданието на онези, които са около нас, като такива, които са по-силни от собствените ни. Това е, което пробужда съвестта да чувства празното и самотно сърце на една гладуваща душа. Това, което ще направи една личност по-пригодна за мисионер, е постоянното пренебрегване на собствените нужди и постоянно гледане към страданията и нуждите на други.

Да бъдем запалени за Христос – това е един от най-деликатните теологични предмети в религиозните кръгове и се дължи на различното възприемане. За да добием правилно разбиране върху това, ще разгледаме няколко точки.

1-ви случай. Религиозна ревност

Религиозната ревност често може да бъде считана като знак за истинско обръщане. Въпросът, който трябва да се постави, е: Обръщане – за какво или на кого? Когато една душа преживява промяна в поведението и чувствата, това наричаме обръщане. Не трябва да забравяме, че освен многото промени, които душата преживява, променя се и възприемането на реалността. Начинът на мислене, начинът, по който се гледа на нещата, вземат различна насока и се виждат в различна светлина. Много хора преживяват теологично обръщане без истинско познаване на Христос. Можем да променим възгледите си по различни богословски въпроси без да настъпи чак такава промяна в нашата връзка с Христос. Например, за да се придържам стриктно към Библията, бих ви приканил да размислим върху обръщането на Йоан, “сина на гръма”. Той прие поканата на Христос. Стана Негов последовател, прекарваше всичкото си време с Христос, дори стана мисионер, отиде да проповядва, извърши някои чудеса и много други неща заради Христос. Всичките тези особености убеждават ли ни в неговото обръщане към Христос? Когато той и Яков посетиха едно са-

марянско село, Йоан беше така горд със своя Учител, знаейки, че Исус щеше да проповядва с божествена мъдрост. Беше убеден, че самаряните ще приемат вестта. Но каква изненада – селяните отхвърлиха Спасителя!

Незабавно Йоан и Яков предложиха на Исус обявяване на война. “Искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изтреби (както направи и Илия)?” (Лука 9:54) Такъв начин на мислене е твърде обичаен в повечето религиозни и не религиозни кръгове в света. Възможно ли беше “възлюбеният Йоан”, докато беше с Исус, да беше човек контролиран от друга сила? Възможно ли беше, че, като мисионери, Йоан и другите да не бяха забелязали духа, който контролираше тогава техните действия и емоции? “Искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изтреби?” – казаха те.

След тази постъпка на предполагаем героизъм, Йоан и неговият брат – другият “син на гръма” очакваха признание за тяхната преданост. Вместо това Исус изговори една твърде неприятна истина: “Вие не знаете на какъв дух служите; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, но да спаси.” (Лука 9:55)

Йоан беше готов да сподели Божията благодат само с “добри хора”. Той не можеше да направи крачка напред, да приеме факта, че манна падаше от небето и за добрите, и за злите хора. Йоан може да е бил възприеман като един много верен вярващ, дори “горящ за Христос”, но неговото поведение показва духа, който контролираше цялата същност на намеренията му. Някаква благородна цел, някакво добро намерение, ако не са осветени чрез Исусовата кръв, ще носят лошия белег на човешка гордост. Религиозната ревност е благотворна само когато идва от Христовия Дух. В противен случай ще създаде същия фанатизъм, който така често е водил до религиозен екстремизъм и кръвопролитие.

Вие може да кажете: “Добре... Йоан е умрял; какво общо имаме с това?” Истина е, че човекът, наречен Йоан, е умрял, но същият дух е и днес на работа да предизвиква религиозна ревност от същия вид. Докато проявяваме същото самоопиянение с гордост, същото заслепление, ние сме безсилни да изпълним дълга си според божественото очакване. Може да сме “запалени”, но ако проявяваме в мисленето и в поведението си същия дух на нетолерантност и жестокост, какъвто прояви Йоан, синът на гръма, и докато подхранваме такъв начин на мислене в нашите редове, останалият свят не ще бъде привлечен от нас. Духът на пророчеството заявява:

“Христовата мисия нямаше задачата да принуждава хората да приемат Исус. Само Сатана и движимите от неговия дух хора принуждават съвестта. Под мантията на ревност за правдата, съюзени със злите ангели хора нанасят страдания на свои, за да

ги накарат да приемат техните религиозни разбирания. Христос обаче всякога показва милост, всякога се старае да привлече хората чрез изявяване на Своята любов. Той не допуска съперник в душата, нито приема частична служба. Но Той иска доброволна служба, доброволното предаване на сърцето, принудено от любовта. Няма по-силно доказателство, че притежаваме сатанински дух от нашата склонност към увреждане и погубване онези, които не ценят нашата работа и имат възгледи противни на нашите.” *ЖИ 396*

Случвало ли ви се е неочаквано да проявите такава религиозна ревност за Христовата правда – такова искрено желание “да коригирате мисленето” на други по един насилствен и инквизиторски начин? Аз имах такъв случай и това беше един момент на провал и измама в моя духовен живот, преди да осъзная празнотата в сърцето ми, козметиките на полираното ми лицемерие и да падна върху Скалата. Тогава разбрах стойността на човешкия живот и цената, платена от Някой за изкуплението на души, които някога презирах.

“Всяко човешко същество, в тяло, душа и дух, е собственост на Бога. Христос умря, за да изкупи всички. Няма по-оскъбнително нещо за Бога от това, че хора, движими от религиозен фанатизъм, да причиняват страдания на изкупени с Неговата кръв души.” *ЖИ 397*

“Христовите последователи не отвърщат поглед от грешащите и не ги оставят да вървят безпрепятствено по надолнището. Тези, които бързат да осъждат другите и да ги извеждат на съд, са често по-провинени в грех от тях. Хората мразят грешника, а обичат греха. Но Христос мрази греха, а обича грешника. Този дух ще движи всички Негови последователи. Християнската любов не бърза да критикува, обаче бърза да забележи разкаянието, готова е да прощава, да насърчава, да упътва заблудения в правия път и да го задържа там.” *ЖИ 375*

“Най-тъмните глави на историята са пълни с престъпления, извършени от вярващи-фанатици. Фарисеите твърдяха, че са Авраамови чада и се хвалеха с притежаването на Божиите пророчества, но тези преимущества не ги предпазваха от себелюбие, злоба, алчност и ниско лицемерие. Те се считаха за най-великите вярващи на света, но така наречената им ортодоксалност ги накара да разпънат Господа на славата.” *ЖИ 243, 244*

2-ри случай. На когото много е простено, много обича

Имах възможност да чуя опитността на една възрастна жена, която беше прекарала целия си живот в колпортьорска работа, влагайки цялото си лично богатство за помагане на бедни и печатане на книги за целия северо-американски регион. Накратко, беше

един голям герой в църквата. На смъртното й легло я попитах, като пастор, как се чувства в последните си дни, на което тя отговори: “Брат, виждам, че времето е против мен и съм привършила правото си на избор. Това, което ще ти кажа сега, напълно ще те изненада. Зная, че всеки гледа на мен като на вярна личност. Зная, че искат да напишат нещо за моя живот, но аз ти казвам, брат, - гласът й се сподави от поток сълзи. - Казвам ти, брат, че... не познавам Исус като личен Спасител. Да, продавах книги за Христос. Да, учех ученици как да продават книги за Него, но чувствам, че не Го познавам лично като Приятел и Спасител.”

Тръпки ме побиха, когато размислих върху същността на нейната опитност и първата стъпка на съвестта ми беше да изследвам моето собствено отношение с Господ Исус Христос. В подобно състояние ли съм? Има ли нещо да науча от нейната опитност? Има ли звънец, звънящ на съвестта ми да съобщи края на Божията благодат за мен?

Има ли глас, който да говори и на вас, приятели? Надявам се има. Заемете правилно становище в тази ситуация и слушайте гласа на съвестта си. Ако видите негативната реалност на вашия религиозен живот, вслушайте се в Господа. Може би ви предлага последен шанс. Ако вярвате, Той ще ви даде уверението за простени грехове и ще създаде у вас чувство на смирение и признателност. Като резултат ще Го обичате така много, така много ще бъдете запалени за Него, че ще станете инструмент в Неговата ръка за спасението на други хора в подобно състояние. Господ Исус Христос иска да почувствате свободата и мира, които идват от опрощението чрез Неговата кръв.

Братя и сестри, млади и стари, най-успешните мисионери са онези, които са сигурни, че са опростени. Онези, които не са сигурни, разбира се не са непременно лоши хора, но им липсва нещо – не са запалени за Христос. Онези, които са се покаяли за своите провали, са най-надеждните мисионери. На когото много е простено, той много и обича. Това, което определи Петър да бъде мисионер, беше неговият семпъл отговор на въпроса, който Исус му отправи три пъти: “Симоне Петре, Сине Йонов... обичаш ли Ме?” Неговият смирен отговор: “Господи, Ти всичко знаеш, Ти знаеш, че Те обичам” определи Петър за една благородна задача.

“Пред събраните ученици Исус откри дълбочината на Петровото покаяние и показа как напълно смирен беше станал някогашният хвалещ се ученик. Сега на него беше поверена важната поръчка – да се грижи за Христовото стадо. Въпреки че всяка друга способност е може би общовалидна, но без любовта към Христос той не можеше да бъде верен пастир на Христовото стадо. Знание, красноречие, благотворителност, признателност и ревност са помощници в доброто дело, но без вливане в сърцето на любов към Исус, работата на християнския проповедник е един

провал.” *Духът на пророчеството, III, 231*

Той наистина обичаше Исус; беше запален за Учителя. Това е, което го накара да каже със силен и пламенен глас: “Сребро и злато аз нямам, но каквото имам, това ти давам. В името на Исуса Христа Назарянина стани и ходи” (Деян. 3:6).

3-ти случай Буквално запален за Исус, Рим гореше. Някой измисли един злокобен начин за преследване на християните и много от тях бяха изпратени на клада. Рим буквално гореше с човешки мъченици за делото на Бога и за името на Исус. По улиците и в амфитеатрите можеше да се чуе една небесна мелодия: “Нероне, ... прощаваме ти!” С последния дъх на своя глас християните запечатаха живота си, оставяйки след себе си в наследство примера за това какво в действителност означава да бъдеш запален за Христос. Тяхната работа в този свят свидетелстваше за характера на Христос, произведен в тях по такъв начин, че можеха да възкликнат: “Нероне, ... прощаваме ти!”

Тези християни бяха способни да простят на един от най-върлите човешки неприятели на Христос и Неговите последователи. Тъй като християнството беше считано като измяна и предателство срещу Римската империя, същата съдба сполетя Петър, Павел и милиони християни, които умряха - “запалени за Исус”.

“Исус беше осъден за предателство срещу римското управление. Такива престъпници се погребваха в едно специално гробище.” *ЖИ 639*

“В Рим Павел беше оставен в един мрачен затвор, докато приключи делото му. Обвинен в подстрекаване - едно от най-долните и най-ужасни престъпления срещу града и народа, той стана обект на всеобща омраза.” *ДА 222*

“Според Божието провидение беше допуснато Петър да завърши делото си в Рим, където император Нерон нареди да бъде затворен почти по едно и също време с последното арестуване на Павел. Така двамата апостоли ветерани, разделени от много години поради работата си, трябваше да дадат своето последно свидетелство за Христос в столицата на света и да пролят кръвта си в нейната пръст като семе на богата жетва от светии мъченици.” *ДА 243*

“Християните биваха фалшиво обвинявани в най-ужасни престъпления и обвинявани като причина на големи бедствия, като глад, чума и земетресения. Понеже станаха предмет на всеобща омраза и подозрения, лесно се намираха и обвинители, които заради печалба предаваха невинните. Те бяха обвинявани като бунтовници против империята, като врагове на религията, като чума за обществото. Много бяха хвърляни на диви зверове или изгаряни живи в амфитеатрите. Някои биваха разкъсвани; други биваха зашивани в кожи на диви животни и хвърляни в арената, за да бъдат разкъсани от кучета.” *ВБ 31*

Заклучение

Историята е пълна с мними “герои”, готови да убият в името на Христос, но малцина са готови да умрат за името Му. Така двата големи потока на историята се въртят около същия предмет. Една класа от хората, болшинството, които всъщност са преследваните, писаха историята с мастило, докато другата класа хора, малцинството – преследваните – писаха история със собствената си кръв. Ще дойде времето, когато същият вид сценарий ще бъде организиран срещу Божия народ. В онзи ден само онези, които са запалени за Христос, ще устоят.

Да бъда точен. Да обичаш хората над твоите нужди, да ги обичаш над твоите приоритети, да ги обичаш над своята болка, над твоето страдание всеки ден със същата сила – това е, което бих нарекъл “да бъдеш запален за Исус”. Това е едно постоянно поведение. Това е едно състояние на ума, то е всекидневна нужда, едно постоянно чувство на неотложност. Това не е емоционален изблик, но една блага, всекидневна усмивка, изявявайки една последователна любов към Христос.

“Мнозина са погълнати от пламенна ревност, която е една погрешна религиозност, но характерът е истинският изпит за ученичество. Имат ли кротостта на Христос? Имат ли Неговото смирение и доброжелателство? Негов храм ли е душата, изпразнена от гордост, високомерие, себелюбие, егоизъм и критикарство? Ако не, те не знаят на какъв дух служат. Не осъзнават, че истинското християнство се състои в даването много плод за слава на Бога...

Виждах една картина, представляваща един вол, стоящ между плуг и олтар, и надпис: “Готов и за двете” – желаещ да отиде на уморителната оран или да пролее кръвта си на жертвения олтар. Това е позицията на Божието чадо – винаги трябва да бъде с желание там, където дългът го зове, да се откаже от Аза и да жертва за каузата на истината. Християнската църква беше основана на принципа на жертването. “Ако иска някой да дойде след Мене – каза Христос, - нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си,

и така нека Ме последва.” Той иска цялото сърце, всичката любов. Проявите на ревност, искреност и несебелюбива работа, която Неговите посветени последователи са дали на света, трябва да запалят нашия ентузиазъм и ни карат да подражаваме на техния пример. Истинската религия дава сериозност и твърдост по отношение на поставената цел, като оформя характера по божествения образ и ни прави способни да считаме всичко за загуба заради превъзходството на Христос. Тази целенасоченост ще се окаже елемент с “огромна сила”. *СЦ, V, 305-307*

“Никога не трябва да се издигаме над простотата на делото. То е силно в своята простота. Един постоянен живот, пламенна ревност, кротост и тих, дух, смесен със сърце, преливащо от любов към загиващите души – това е библейската религия. Можем да говорим за това, което сме видели и чули.” *Библейско възпитателно училище, III, 1909*

Дано Господ Исус Христос да бъде милостив към нас и ни направи способни да обичаме, търсим и прощаваме на онези, които се нуждаят от нашата помощ! Да можем чрез Неговата помощ да сме готови да умрем заради Него. “Защото, относно Христос, вам е дадено не само да вярвате в Него, но и да страдате за Него.” Когато тръбата зазвучи, дано никой от нас не пропусне последния зов! Амин.

Проповядване на вестта: 1,000 души в един ден

Д. Сурешкумар

Постоянно търсим нови и необикновени начини за общуване един с друг. И съответно личното общуване се поддържа все по-малко. Лично писмо в пощенската кутия е рядкост, но електронната ми поща е пълна. Ние сме един народ, който иска да бъде чут. Но понеже и всеки друг се опитва да бъде чут, общуването съответно става все по-трудно. При все това Бог никога не престава да общува със Своя народ и Той очаква Неговите деца да общуват в живота си и да преживеят добрите вестии на Неговата спасителна благодат. Той иска да споделим добрите вестии с души, които са прибавени към Неговото стадо.

В ранната християнска църква имаше ясно виждане за силата на общуването, придружено с прогласяването на евангелската вест. Това беше една сила, произлязла от любовта и благочестието, всадени в сърцето на вярващите, истински обвърнати към Христовото учение, което беше проповядвано и предавано чрез апостолите. Нямаше изпитание толкова тежко, нито препятствие или жертва толкова големи, които да можеха да възпрат вярващите от устрема им напред, носещи знамето на кръста. Преследване, затваряне в затвори, загуба на имущество или някаква друга беда, дори мъченичество, не можеха да угасят Христовата любов, горяща в сърцето им. Тази любов им даваше уверение за надежда при изпълнението на Божията воля, спасявайки други от силата на тъмнината.

Първата любов е това, което съхранява някой или нещо, което е на първо място пред всяка друга личност или предмет. Това е изразената ревност с готовност дори живота да се отдаде. Това е онази основа, върху която се гради всичко друго.

Също така любовта, запалена в сърцето на вер-

ните вярващи в ранната църква, не можеше да бъде изгасена чрез съпротива, преследване или отнемане на имуществото им. Те знаеха, че ако трябва да оставят първата си любов към Христос, ще загубят ефективността си като Негови свидетели пред света и годността си за Господа.

Първите две глави на Откровение са много съсредоточени върху Христос, защото това са думите на Исус.

Получили ли сте някога писмо от Исус? Ако бяхте получили едно такова в пощата си, разбира се щяхте да го отворите и да го прочетете. В тази част на писанието Исус пише писма до църквите в Азия.

Църквата в Ефес

Ранната църква, представена чрез вярващите в Ефес, отначало имаше силна любов и постоянстваше във вярата (Откр. 2:2,3). Те бяха страдали за Христовото име и не се бяха уморили духовно. Църквата беше страдала също и от атаките на фалшиви пророци и фалшиви учители, които се опитваха да проникнат между вярващите. Те бяха усърдни да отстранят всички фалшиви учители.

Обръщайки се към тази църква, Исус ги похвали за много изтъкнати качества (ст. 1-3). Църквата беше послушна, енергична, неуморна и поддържаше здравето учение. Въпреки това нещо им липсваше. Може би са били отишли твърде далеч в изкореняването на ересите? Имаше един особен духовен проблем в църквата, описан като изоставяне на първата любов (ст. 4). Докато доктриналната чистота е важна за нашата вяра и духовна стабилност, то при никакви обстоятелства не трябва да водим един живот без любов или да практикуваме една формална религия. Независимо от другите прекрасни качества, без любов душата повяхва и е безплодна.

Тогава Господ прикани тези вярващи да се покаят и да си спомнят откъде са изпаднали (ст. 5). Вярващите имаха добри дела, но вече нямаша първата любов един към друг и към Исус, както беше в началото.

Исусовите три стъпки за възвръщане на първата любов

Спомни си предишното си състояние (Спри и възвърни любовта си от миналото, размисли се върху сегашното си състояние и сравни го с предишното).

Покаяние (промени посоката си, спри да вършиш негативни неща).

Върши това, което вършеше в началото (Върши положителни неща. Поканието не е само обръщане от неправдата, но и вършене на това, което е право).

“Покаянието не само ни кара да спрем да вършим зло, но ни кара да се научим да вършим добро (Исаия 1:16,17). Плодът на покаянието (Мат. 3:8) трябва да се изяви: “Покаянието включва скръб за греха и отвръщане от него... (Грешникът) вижда Божията любов, красотата на святостта, радостта от чистотата. Той копнее да

бъде очистен и общението с Небето да бъде възстановено.” ПХ 21, 23

Какво беше това “първа любов”, която Ефеската църква беше оставила? При отговарянето на този въпрос е нужно да се върнем към Деяния 19 гл. и да размислим за времето, когато евангелието на Исус Христос най-напред дойде до град Ефес.

Добрите вести и резултатът от чуването им

Когато погледнем този пасаж, четем за удивителните чудеса, които Бог беше извършил там чрез апостол Павел. Библията казва, че когато се пръснаха новините за чудните неща, които Бог вършеше и за евангелието на Исус, което Павел беше проповядвал, “това стана известно на всички ефески жители, и юдеи, и гърци. И страх обзе всички тях, и името на Господа Исуса се възвеличаваше. И много от повярвалите идваха, та се изповядваха и изказваха делата си. Мнозина още и от тези, които правеха магии, донасяха книгите си и ги изгаряха пред всичките. И като пресметнаха цената им, намериха, че беше петнадесет хиляди сребърници. Така силно растеше и преодоляваше Господното учение.” (Деян. 19:17-20)

Тези ефесяни обикнаха Исус поради Неговата спасителна благодат. Любовта им към Него нарасна и можеха свободно да изоставят предишните си пътища. Нямахме повече вълшебни изкуства! Нямахме вече окултни практики! Нямахме вече магьосничество! Оттогава насетне те поставиха напълно любовта и доверието си в Исус и единствено в Него. Проявявайки истинска любов към Него, те отхвърлиха всичко друго и се доверяваха и зависеха единствено от Него. Те предадоха живота си на Него и Му служеха като великия обект на тяхната любов. Така спечелиха победа.

Тази тайна на победата им даде възможност да бъдат удивително ефективни свидетели за Христос. “Защото всичко, което е родено от Бога, побеждава света; и тази е победата, която е победила света, нашата вяра. И кой побеждава света, ако не този, който вярва, че Исус е Божи Син?” “А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божии чада” (Йоан 1:12).

Упълномощени да свидетелстват

Христос отвори ума на учениците Си за писанията относно смисъла на Неговата смърт и възкресение, поръчвайки им да провъзгласяват на всички народи прощение на греховете. Тогава Той каза: “Вие сте свидетели на това. И ето, Аз изпращам върху вас обещаното от Отца Ми; а вие стойте в града (Ерусалим), докато се облечете със сила от горе.” (Лука 28:48,49). Йоановото описание на същата среща включва Христовата поръчка: “Както Отец изпрати Мене, така и Аз изпращам вас”, и духвайки им прибави: “Приемете Святия Дух” (Йоан 20:21,22).

Две неща се явяват неразделни

Има една връзка между поръчката да свидетелстваме на всички народи и обещаното кръщение за такава поръчка. То ни дава уверението, че сме Негови чада. Целта - да се свидетелства - има вътрешен и външен израз, много сходно с двете страни на монетата.

Свидетелството казва: "Всички вярващи бяха погълнати от една амбиция – да покажат подобие на Христовия характер и да работят за разширяване на Неговото царство." ДА 22

Свидетелстването на всички народи включва двете – изявяване на Христовия характер и преследване заради царството.

Проповед без думи

Ние сме свидетели за Бога не само чрез проповядване на истината и разпространяване на литература. Нека не забравяме, че един христоподобен живот е най-силният съвременен аргумент, който може да бъде даден в подкрепа на християнството. Обратно, един лош, нехристиянски характер, нанася повече вреда, отколкото характера на един светски човек. Не всички написани книги могат да служат на целта за един свят живот. Хората ще повярват от това не какво проповедникът проповядва, но от това което църквата живее. Твърде често влиянието на проповедта, изговорена от амвона, е в противоречие с проповедта, проповядвана в живота на онези, които претендират, че са защитници на истината.

"Когато Божият Дух завладее сърцето, животът се преобразява. Грешните мисли се отстраняват, злите дела се изоставят и Божият мир заема мястото на гнева, завистта и смущението. Радостта заема мястото на скръбта и лицето отразява небесната светлина. Никой не вижда Ръката, която отнема товара, нито забелязва светлината, която слиза от небесните дворове. Благословението идва тогава, когато душата чрез вяра се предава на Бога. И тогава силата, която е невидима за човешкото око, създава новия човек по Божи образ." ЖИИ 125

"Мощната сила на Святия Дух изработва едно пълно преобразяване на човека, правейки го ново създание в Исус Христос. Когато един човек е изпълнен с Духа, той бива изпитван и опитван по-строго, и по-ясно доказва, че е представител на Христос. Мирът, който обитава в душата, се вижда в изражението му. Думите и действията изразяват любовта към Спасителя. Той не се бори за най-високото място. Азът е отхвърлен. Името на Исус е написано върху всичко, което казва и върши." БК, VI, 1117

Един благороден живот е най-силната проповед в полза на християнството. Духът на Христос в нас ни преобразява в Неговия образ. Чрез обитаващия Дух Христовата църква ще влияе на света за Бога. Един христоподобен характер води към христоподобна мисия, за да приготви света за Неговото завръщане. Тогава ще видим едно всекидневно видимо растение.

Предаване на вестта в апостолското време

"Святия Дух е диханието на духовния живот в душата. Даряването на Духа е даряване на Христовия живот. То придава на получателя Христовите качества." ЖИИ 667

Първата Петрова проповед в деня на Петдесетницата направи да се обърнат около 3000 души (Деян. 2:41). Друга апостолска проповед спечели 5000 души за Христос (Деян. 4:4). "А Господ всеки ден прибавяше на църквата онези, които се спасяваха." (Деян. 2:47) Знамения и чудеса придружаваха вярващите и множество мъже и жени "бяха постоянно прибавяни към тях" (Деян. 5:14), дори дотам, че свещеници, може би техни предишни врагове, "се подчиняваха на вярата" (Деян. 6:7).

"Днес Бог ще надари мъже и жени със сила от горе, също както надари онези, които в деня на Петдесетницата чуха спасителното слово. В същия този час Духът и благодатта Му са за всички, които имат нужда от тях и които вярват в словото Му.

Забележете, че Духът се изля след като учениците бяха в свършено единодушие, когато не спореха вече за най-високото място. Те бяха единодушни. Всички различия бяха отстранени. Също е и свидетелството, което даваха след приемането на Святия Дух. Забележете думите: "А множеството на повярвалите имаше едно сърце и една душа" (Деян. 4:32). Духът на Този, който умря, за да живеят грешниците, ободряваше цялото събрание на вярващите.

Учениците не поискаха благословение за себе си. Те бяха обременени с товара на души. Евангелието трябваше да се занесе до краищата на земята и те искаха да им се даде силата, която Христос им обеща. И тогава Святия Дух се изля на тях и в един ден се обърнаха хиляди.

Същото може да бъде и днес." СЦ, VIII, 13

С такъв дух и мотивация, характеризиращи ранните християни, евангелието беше проповядвано "на всяка твар под небесата" (Кол. 1:23). Какво силно свидетелство! Христовият Дух въодушевяваше цялото събрание, защото бяха намерили бисера с голяма цена. Подобни усилия, положени днес, ще произведат подобни резултати.

Вестта предавана в наше време

Тези сцени ще бъдат повторени и с по-голяма сила. Това, което ранните християни преживяха в деня на Петдесетницата, бяха Ранният дъжд, но Късният дъжд ще бъде по-изобилен. Духът очаква нашето искане и отговорност.

"Нека християните отстранят всички несъгласия и се предадат на Бога за спасение на погиналото. Нека се молят с вяра за обещаното благословение, и то ще дойде. Изливането на Духа в дните на апостолите беше Ранния дъжд, и резултатът беше славен. Късният дъжд обаче ще бъде по-изобилен. Какво е обещанието за тези, които живеят в тези последни дни? – "Върнете се в крепостта, вие обнадеждени затворници; от днес

възвестявам, ще ти въздам двойно.” “Искайте от Господа дъжд по времето на пролетния дъжд и Господ ще блесне със светкавици и ще ви даде изобилен дъжд – всекиму трева на полето.” (Зах. 9:12; 10:1)

Христос обяви, че божественото влияние на Духа ще бъде с последователите Му до края. Но обещанието не се цени така както би трябвало. Обещанието за Духа е един въпрос, по който малко се мисли; и резултатът е само това, което може да се очаква – духовна сухота, духовна тъмнина, духовен отпадък и смърт. Дребни работи ангажират вниманието и божествената сила, която е нужна за растежа и успеха на църквата, която би донесла всяко благословение по рода си, липсва, макар и да се предлага в неизмеримо изобилие.”

СЦ, VIII, 13, 14

“Не казвайте, че ще хвалите Господа, когато Светият Дух се излее върху вас. Как ще знаете кога Светият Дух е излят, ако не ходите в светлината ден след ден? Трябва да изпълнявате задълженията си, напредвайки стъпка по стъпка според съвета на Господа и ще видите, че ще имате светлина, мир и радост, и ще създаде в сърцето ви мелодия за Господа. Така Божиите люде ще съединят своите хваления с онези на небесното войнство и ще пеят песни на благодарност с небесните ангели.” *РХ, II.X.1892*

“Любовта не е просто един импулс, една преходна емоция, зависеща от обстоятелствата. Тя е един жив принцип, постоянна сила. Душата бива хранена от потоците на чистата любов, която изтича от Христовото сърце, подобно на един непресъхващ извор. О, как само бива съживявано сърцето, как биват облагородявани неговите мотиви и чувствата му задълбочавани посредством това общение. Под обучението и дисциплината на Светия Дух Божиите чада се обичат взаимно, истински, искрено и непристорено – “без пристрастност и без лицемерие”. И всичко това понеже сърцето е в любов с Исус. Любовта ни един към друг извира от общата ни връзка с Бога. Ние сме едно семейство, обичаме се взаимно, както Той ни възлюби.” *Синове и дъщери на Бога, 101*

“Божият народ има да извърши едно велико дело – дело, чиято важност ще нараства все повече и повече. Нашите усилия в мисионерската насока стават много по-обширни. Преди Второто пришествие на нашия Господ Исус Христос трябва да се извърши много порешителна работа от тази, която вече е била извършена. Божият народ не трябва да се отказва от своята работа, докато не обхване целия свят.” *СЦ, VI, 24*

Силата на Духа в последните дни ще надмине тази преживяна от ранната църква.

Пророчеството на Йоил 2-ра глава “получи частично изпълнение в изливането на Духа в деня на Петдесетницата. Но то ще достигне своето пълно изпълнение в изявлението на божествената благодат, която ще придружава заключителното дело на евангелието.” *Вярата, чрез която живея, 292*

Без тази опитност църквата не ще бъде приготве-

на да предупреди света и не ще бъде готова за Христовото завръщане. Без Божието дихание ние сме само в положение на замръзнали деца.

Заклучение

“Бог има повече желание да изпрати Светия Дух на тези, които Му служат, отколкото родителите да дадат добър подарък на децата си. Всеки библийски работник трябва да представи своята молба на Бога за всекидневно кръщение с Духа. Групи християнски работници трябва да се събират и да искат особена помощ.” *ДА 23*

“Много християни горещо желаят да насърчават себеподобните си, но не намират в себе ни сила, ни светлина, която да им дадат. Нека такива хора представят молитвите си пред трона на благодатта. Нека искат изливането на Светия Дух и Господ е готов да изпълни обещанието Си за всеки един. С Библия в ръка настоявайки: “Аз следвам Твоите напътствия, а ето и Твоите обещания: “Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори” (Мат. 7:7)... Когато те се въздигнат към небето горещи и пламенни, в името на Христос, вече се включва и Божия залог, че Той се вслушва в тях: “Този, Който според действашата в нас сила, може да направи несравнено повече отколкото искаме или мислим.” (Ефес. 3:20).” *ХП 82, 83*

Неделя, 12 декември 2010 г.

Б. Монтейро

Намиране първата любов

В тези четения за молитвената седмица размисляхме много относно чистата, ревностна любов, която трябва да характеризира Божията църква, и удивителните резултати, които ще дойдат, когато подхранваме тази любов.

Нека накратко отново да прегледаме опитността на ранните християни. Какво каза Христос за тях? В Откровение 2:2,3 Той има думи на похвала за добрите им качества на характера и решимостта им да издигнат стандарта на истината. Но продължи, казвайки: “Но имам това против тебе, че си оставил първата си лю-

бов” (ст. 4). След това Той апелира към тях да се покаят и върнат към първите си дела, които преди бяха ангажирали техния ум и енергия. Ако откажеха да направят това, щеше да премести светилника им (отговорността да бъдат източник на духовна светлина за света) и чрез тяхното неустояване щеше да повери тази привилегия на други. Той също така ясно каза, че не се обръща към явни грешници. Апелираше към хора, които бяха твърди в истината, поддържаха здравото учение и решително се съпротивляваха на злото. Христос ги похвали за омразата им спрямо делата на николаитите (пренебрегващи Божия закон) и завърши с едно обещание за вечно благословение на онези, които ще победят.” (ст. 5-7)

Какво се беше случило с чистотата на Христовото тяло?

“В църквата се промъкна студенина. Появиха се **недостойни за отбелязване** разногласия и очите на вярващите се отклониха от Исус, начинателя и завършителя на вярата им. Любовта им един към друг започна да изчезва. Множествата, които можеше да бъдат осъдени и обърнати чрез вярно практикуване на истината, бяха оставени непредупредени.” *PX, 26.V.1903*

Защо?

“Ранните християни започнаха да се вглеждат в недостатъците един на друг. Спирайки се върху грешките, насърчавайки подозрение и съмнение, давайки път на нелюбезна критика, те изгубиха от погледа си Спасителя и голямата любов, която Той беше проявил към грешниците. Станаха по-стриктни по отношение на външни церемонии, по-придирчиви относно теорията

на вярата, по-строги в критиките си. В ревността си да осъждат другите, те самите грешаха. Забравиха урока за братската любов, на който Христос ги беше учил. И най-скръбното от всичко беше, че не съзнаваха загубата си. Не съзнаваха, че щастието и радостта бяха изчезнали от живота им и скоро щяха да ходят в тъмнина, не допускайки Божията любов в сърцата си.” *PX, 25.II.1904*

Кои бяха причината и симптомите на тази болест?

Забелязахте ли кое беше причинило тази загуба на първата любов? Имаше липса на мисионска ревност. Защо? Какво беше погълнало най-добрата енергия на вярващите? Вместо да гледат на Христос и да занасят вестта на душите, които бяха в тъмнина, те се бяха съсредоточили върху критикуване един друг.

Не е ли това една примка и в наши дни? И как можем да знаем, ако сме станали плячка на това? Нека цитираме Господната служителка:

“Бог ми нареди да кажа на този народ: **“Оставили сте първата си любов. Оставили сте много полета необработени** и въпреки тава явно се чувствате спокойни.” *Бюлетин на ГК, 7.IV.1903*

Нека се събудим сега и да посрещнем реалността. Само помислете: ако полета са оставени необработени, ако страни са необработени, ако щати, провинции, окръзи, градове, села и съседи още са в тъмнина, в ума ни трябва да се издигне предупредителен флаг. Не трябва да се задоволяваме с едно такова състояние на нещата! Какво сме направили? Коя е причината да бъдем така смутени от поставената ни задача? Грижата за този живот ли – постоянната борба само за оцеляване в днешното общество? Или в някои случаи дълбоко в нас тази смутеност е била задействана чрез вътрешно огорчение срещу други – включително дори някои вярващи, които може да са ни разочаровали? Исус казва, че действително има връзка – ние може да не искаме да го признаем, но опитността на първата любов е изгубена чрез гледане на недостатъците на човеци вместо на родителите на Христос.

Най-голямата опасност за нас не е съпротивата на света. Най-голямата беда е в злото, което се подхранва в сърцата на изповядащите се за християни и много спъва напредъка на Божията кауза. Няма по-сигурен начин за отслабването ни в духовните неща от това да бъдем завистливи, подозрителни един към друг, изпълнени с намиране на грешки и лоши предположения. “Това не е мъдрост, която слиза от горе, но е земна, животинска, бесовска. Защото където има завист и крамоличество, там има бъркотия и всякакво лошо нещо. Но мъдростта, която е от горе, преди всичко е чиста, после миролюбива, кротка, умолима, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна. А плодът на правдата се сее с мир от миротворците.” (Яков 3:15-18)

Какво можем да напразим относно този проблем?

За да се върнем на пътя, трябва да предприемем няколко стъпки. Възвръщайки активността си, ще видим,

че първата любов се възвръща отново чрез:

1. Гледане на Христос вместо на човеци;
2. Дълбоко оценяване на Божията опрощаваща любов към мен, един грешник;
3. Приемане на тази любов и прощаване на онези, които са ни онеправдали;
4. Отразяване тази любов към други. Да, тази изобилна любов се излъчва чрез проявяване към други, включително и към онези, които изглеждат като безнадеждни случаи. Трябва да се отнасяме към хората като към невинни, освен ако явно са доказали вината на открит грях. Това означава да нямаме никакво лошо подозрение относно подбудите на хората, никакво прахосване на моменти в жалка критика. Означава да видим в бъдещето дори онези синове на Яков, които продадоха своя брат Йосиф в робство, като хора, които някой ден ще се развият в обърнати патриарси на настоящата истина. Това означава да имаме доверие в това не какво могат да направят хората, но какво Христос може да направи чрез тях, ако Му се предадат и се молим за тях. Трябва да се фокусираме върху това да отразяваме образа на Исус и с любов да се издигаме един друг в молитва и в стандарта на истината, работейки заедно в душеспасителното дело.

Точна картина на удивителната сцена

“В деня на Петдесетницата Христовите свидетели провъзгласиха истината, разказвайки на човеци удивителните вести за спасение чрез Христос... **Всеки християнин видя в своя брат божественото подобие на доброжелателството и любов...** Христовият Дух съживяваше цялото събрание; защото те бяха намерили бисера с голяма цена.” *ЗВ, I.XII.1898*

Когато всеки християнин видя в брата си божественото подобие на доброжелателство и любов”, означава ли това, че всички бяха напълно без недостатък в характера? В това историческо време не беше необходимо – все още те нямаша пълнотата на обедната светлина (Притчи 4:18), която свети върху нашата генерация. Тогава кое спомогна да създадат благоприятно впечатление един у друг?

Има една стара поговорка: “Красотата е нещо субективно (което съществува в очите на този, който я възприема).” В каквато посока изберем да гледаме, склонни сме да видим това, което особено търсим. Така, ако не сме бързи да се спираме на неща за критикуване, наистина можем да бъдем между онези, които “всичко премълчава(т), на всичко хваща(т) вяра, на всичко се надява(т), всичко търпи(ят)” (1Кор. 13:7). “Преди всичко имайте усърдна любов помежду си, защото любовта покрива множество грехове.” (1Петр. 4:8) “Омразата повдига раздори, А любовта покрива всички погрешки.” (Пр. 10:12) “Не правете нищо от партизанство или от тщеславие, но със смиреномъдрие нека всеки счита другия по-горен от себе си.” (Фил. 2:3)

Наистина ли любовта ми е последователна?

През тази молитвена седмица четохме много за

необходимостта да проявяваме любов към Христос и към другите, и в семейството, и общо в света. Може да имаме искрено желание да следваме нашия Господ в това отношение и дори може да мислим, че действаме доста добре при изпълнението на тази цел. Но важно е също да не забравяме, че “Сърцето е измамливо повече от всичко и е страшно болно; кой може да го познае?” (Ер. 17:9) Измамливо? Чие сърце? Сигурно на някой друг. Не, това се отнася за всяко едно човешко сърце – моето, вашето. Действително е необходимо някакво лично проникновение, което да открие дали вътре цари истинска христоводна любов или не.

Някои мисли за сериозен размисъл

Нека спрем за момент да размислим: Радваме ли се понякога на духовния прогрес на обичен приятел или на заинтересована нова душа, а всъщност да презираме някой друг по-близък на дома ни – може би вярващия ни другар? Не е право да се постъпва така. Вместо да проявяваме такава склонност нека знаем, че преживяването на истинската “първа любов” означава да бъдеш свободен и великодушен. Тя не практикува протежиране, не се влияе от стара злоба, разочарования, предразсъдък или съперничество. Достатъчно внимателни ли сме да знаем в единия или в другия случай дали действително сме били принципи в това, което мислим за другите?

“Не режете ръцете на някого. Веднъж четох за един давец се човек, който правел отчаяни усилия да влезе в една лодка близо до него. Лодката била пълна и когато се хванал от страни за лодката, тези, които били в лодката, отрязали едната му ръка. Тогава той се хванал с другата ръка, но отрязали и тази му ръка. Тогава се хванал със зъбите си и онези, които били в лодката, се смилили над него и го извели вътре. Но колко много по-добре би било, ако са го били взели вътре преди да отрежат ръцете му.

Братя, не режете човек на парчета, преди да направите нещо, за да му помогнете. Бог иска от нас да имаме състрадателни сърца. Иска от нас да имаме разум, преценка и освещението от Неговия Дух. Той е добросъвестен към нас, а ние сме Негови малки деца и винаги трябва да се учим от Него. Не стоите на пътя на други. Не губете първата си любов. Може да имате много знание и много интелект, но ако липсва Божиата любов, не сте подготвени да влезете в небето.” *Бюлетин на ГК, 7.IV.1903*

Сигурно вие и аз никога не ще бъдем като онези хора в лодката, нали? Може би не буквално. Но в процеса на мислене, според общото мнение, да помогнем на хора да развият съвършен характер гледаме ли на тях понякога от високо с такива критични очи, че да се чувстват смалени от безнадеждност и срам? Наистина Божи метод ли е това, чрез който да ги възстановим по Негов образ? Не е! Понякога изглежда като че ли една несъвършена личност никога не може да направи нещо правилно. Каквото и да направи, както и да го направи, винаги изглежда, че е направено погрешно или по погрешен начин. Отнасяли ли сте се понякога по такъв начин с някого? Може да бъдете изненадани – не се

доверявайте на собствения си отговор по този въпрос. Идете при Бога в тайно и Го попитайте. След това, ако Святият Дух ви внуши, че е така, какво мислите да направите? Не би ли било подходящо да се молите за и с тази личност с недостатъци, която не можете да харесате, и да ѝ се извините за нелюбезното отношение, което сте проявили? Презрението или пренебрежението към някого не се прикрива лесно. Обикновено то се проявява явно, така че тази личност е на ясно за чувствата ви към нея и вероятно е съвсем наранена от това – може би повече отколкото съзнавате. Правилно е да се извините на такива, чийто ум подобно може би вече е бил отровен от вредата, нанесена от вашето държание към тази личност.

Не сте ли казвали понякога случайно тук и там някоя дума, която е увредила репутацията на някой духовен брат или сестра, особено когато сте знаели, че имате подходящ слушател, който лесно би се възползвал от вашето негативно отношение и вероятно ще се съгласи с вас? Това е, което прави глутницата кучета срещу едно слабо или болно животно, дори срещу член от тяхната глутница. Кучетата понякога се нахвърлят враждебно едно срещу друго. При бандата също има подобен дух един към друг, който може да е напълно неоправдан. Но такова поведение не подобава на християни! Само Бог знае колко много души са били привлечени към истината поради нейната красота, само за да бъдат **прогонени** от църквата поради грубо отношение - отношение, което се разпространява като мънция, когато е по-лесно да участваме в избирането на дадена личност, отколкото да я защитим срещу нелюбезна, несправедлива или пресилена критика.

Не се бавете да уредите този въпрос. Ако съществува такъв във вашата среда, не позволявайте тази молитвена седмица да отmine без да се погрижите за проблема. Ако е удобно, може би дори преди да си отидете от това молитвено събрание! Увещаващият глас на Святия Дух към сърцето ви може да не бъде чул така лесно утре. Времето за помирение е тук и сега.

Какво от това, ако някой ме е наранил?

“Трябва да заемем подходящото място със смирено покаяние в подножието на кръста. Можем да научим уроците на кротост и скромност на ума, като се изкачим на хълма Голгота и погледнем на кръста, и видим нашия Спасител в агония, Божият Син умиращ, праведният за несправедните. Погледнете Го, Този, Който можеше с една дума да повика легиони ангели да Му се притекат на помощ, предмет на подигравки и присмех, на ругаене и презрение. Той отдаде Себе Си жертва за грях. Когато Го ругаеха, не заплашваше, когато беше обвинен неправилно, не отвори устата Си. Молеше се на кръста за убийците Си. Умираще заради тях. Плащаше безкрайна цена за всеки един от тях. Той не ще изгуби нито един, който е изкупил на такава голяма цена. Предаде се да бъде поразен и бичуван без роптание. И тази безропотна жертва е Божият Син. Престолът му е от вечността и царството Му не ще има край...

Погледнете, о, погледнете към голготския кръст!

Вижте царската жертва страдаща заради вас и бъдете мъдри, докато имате благоприятен случай и сега търсете Извора на живот и истинско щастие. Елате вие, които се оплаквате и роптаете заради малките несподоби и малките изпитания, които трябва да понасяте в този живот. Погледнете на Исус, начинателя и усъвършителя на вашата вяра. Той остави Своя царски престол, Своята върховна власт, остави настрана царската Си дреха и облече Своята божественост с човешко естество. Заради нас Той стана беден, че чрез Неговата бедност да можем ние да се обогатим.

Божият Син беше отхвърлен и презрян заради нас. Можете ли при вида на кръста, гледайки с око на вярата Христовите страдания, да разказвате за вашите беди, за вашите изпитания? Можете ли да подхранвате в сърцето си мърт към неприятелите си, докато от бледите и треперещи устни на Христос излиза молитва за неговите ругатели, неговите убийци: "Отче, прости им, защото не знаят какво правят!" (Лука 23:24)?

Предстои ни да победим гордост и суетност, които търсят място в сърцето ни, и чрез покаяние и вяра да влезем в близко и тясно общение с Исус Христос. Не трябва да отбягваме дълбините на смирието, които Божият Син ни представи, за да ни издигне от деградацията и робството на греха до място отдясно Му. Трябва да се отречем от Аза и постоянно да се борим срещу гордостта. Азът ни да се скрие в Исус Христос и да Му позволим да се изяви в нашия разговор и характер като Този, Който е цял прелестен и личи между десет хиляди. Нашият живот, нашето поведение ще свидетелстват колко високо ценим Христос и спасението, което Той е изработил за нас с такава цена за Себе Си. Докато гледаме постоянно на Него, Когото нашите грехове са проболи и нашите скърби натоварили, ще придобием сила да бъдем като Него." *PX, 2.VIII.1881*

Какво да направим с клюкарстването

"Ако е изпусната дума, която е пагубна за характера на приятел или брат, никога не насърчавай това злословие, защото това е работа на неприятеля. Напомни на говорещия, че Божието Слово забранява този вид разговор. Трябва да изпразним сърцето си от всичко, което опетнява храма на душата, за да може Христос да обитава вътре. Изкупителят ни е казал как можем да Го изживим на света. Ако подхранваме Неговия дух, ако изявяваме Неговата любов към другите, **ако пазим един на друг интересите**, ако сме любезни, търпеливи, въздържани, плодовите, които носим, ще дадат доказателство на света, че сме Божии чада. Единството в църквата е, което дава възможност християните да упражняват силно влияние върху невярващите..."

Всяко сърце си има свои скърби и разочарования и трябва да се стремим да облекчаваме взаимно бреметата чрез проявяване на Исусовата любов към онези, които са около нас. Ако разговорът ни е върху небето и небесните неща, скоро злословенето ще престане да има някаква привлекателност за нас...

Вместо да намираме грешки у другите, нека бъдем критични към себе си. Всеки един трябва да се запита: Право ли е сърцето ми пред Бога? Прославям ли аз моя небесен Баща? Ако сте подхранвали неправилен дух, изгонете го от душата. Изкоренете от сърцето си всичко, което осквернява естеството ви. **Изтръгнете всеки горчив корен**, да не би други да бъдат заразени от пагубното влияние. Не позволявайте нито едно отровно растение да остане в почвата на сърцето ви. Изкоренете го веднага и подхранвайте вместо него растението на любовта. Нека Исус бъде свято съхранен в храма на душата." *PX, 25.II.1904*

"Нека никакви различия или разногласия не съществуват в църквата. Нека всички отидат да работят, да помогнат на някой, който се нуждае от помощ. Има причина за голямата слабост в нашите църкви и е трудно да се премахне тази причина. Това е Азът. Хората нямат твърде много воля, но трябва да я имат, напълно осветена от Бога. Имат нужда да паднат върху скалата и се разбият." *Специални свидетелства, серия А, №1, с. 11*

А по-нататък?

"Първата любов на църквата се виждаше, когато търсеха приятели, роднини и познати и с препълнени от любов сърца им разказваха за това, което е Исус за тях и те за Исус..."

Не трябва да има каране или нервиране, своеволен авторитет или заканване с пръст и говорене празни приказки; но отивайте на работата си със сърца стоплени от любов към Христос и към скъпите души, за които Той умря." *СП 103*

Една славна сцена

"След слизането на Святия Дух, когато учениците излязоха да провъзгласяват един възкръснал Спасител, единственото им желание беше спасението на души. Те се радваха на сладостта от общуването със светите. Бяха внимателни, тактични, себеотрицателни, желаещи да направят някоя жертва заради истината." *PX, 25.II.1904*

"Бог иска всяка душа да се върне към първата любов. Той иска всички да имат златото на вярата и любовта, така че да могат да изваждат от съкровището, за да предават на други, които се нуждаят от него.

Тогава вярващите ще бъдат с едно сърце и с един дух и Господ ще направи Словото Си силно на земята. Ще се проникне в нови градове, села и територии. Църквата ще стане и ще свети, понеже светлината ѝ е дошла, защото славата Господна е осияла над нея. Новообърнати ще бъдат прибавени към църквата и онези, които сега претендират, че са обърнати, ще почувстват в собственото си сърце преобразяващата сила на Христовата благодат." *PX, 3.XII.1890*

Братя и сестри във вярата, ще имате ли силното желание да се хванете за тези огромни благоприятни случаи, за да бъдете част от делото? Христос отправя поканата. Той дава силата. Всичко, което иска, е нашето желание и готовност за сътрудничество, и едно много смирено отношение един към друг!

Върни се към първата си любов

Спомни си, братко, годините ранни,
спомни таз жажда и ревност в Христа;
как сте отдали живот, благо, дарби,
душа с копнеж сявга към светлина

Всеки за брата с молитва стоеше
с жажда да носи словата навред.
Не ли с таз сила кат огън гореше?
Днес ни следа в теб от таз благодат.

Сърце изгаря за Бога да служи,
души нещастни да търси в света.
Вярвай ми, братко, те тъй са сърдечни;
нямат те сила за бой със греха.

Гладни и жадни сърца търсят Бога,
съхне уста им за жива вода.
Словото Божие до тях не достига;
нямат отгде да приемат Христа.

Колко нещастни лежат днес, умират!
Колко тук страдат от тежкия грях!
Ще ли потърсиш в туй време на милост?
Чуй сам Исус чака тебе при тях.

Братко и сестро, сега пробуди се,
скоро ще дойде Исус тук за нас.
С радост в сърцето за Бога труди се;
нека в труда те намери Христос.

